

KUNGEN AV HITS 2010:

GREEN

Redaktionen korar:

ÅRETS
ALBUM

HARDCORE
SUPERSTAR

Återigen på offensiven
med brudar och bärs

MANDO
DIAO

På jakt efter
Ray Davies

BRYAN
FERRY

En rumsren
Gene Simmons

Looptroop
Rockers

Hans-Erik
Dyvik Husby

No Age

Ghost

Diamond
Rings

Marching
Band

P3 GULD

LISEBERGSHALLEN
LÖRDAG 22 JANUARI 2011

LYKKE LI
OSKAR LINNROS
SÄKERT!
THE HAUNTED
TOVE STYRKE
THOSE DANCING DAYS
ALBIN GROMER
OCH MÅNGA FLER!

RÖSTA PÅ DE NOMINERADE PÅ
SVERIGESRADIO.SE/P3GULD
DIREKTSÄNDNING I P3 KL 20.03
SÄNDS ÄVEN I SVT1
SAMMA KVÄLL KL 21.30

BILJETTER:
LISEBERGS NÖJESBOKNING
TEL 031-400 200
TICNET TEL 077-1707070,
TICNET.SE
SAMT TICNETOMBUD

SVERIGES RADIO PRESENTERAR

EN HYLLNING TILL SVENSK MUSIK

PROGRAMLEDARE KITTY JUTBRING

Liseberg

go:teborg&co

svt

P3
sverigesradio

14 SPOT:

GHOST, NO AGE, DIAMOND RINGS,
MARCHING BAND

18 CEE LO GREEN

HITKUNGEN HÅLLER HOV BAKFULL
LIGGANDES I EN SOFFA

22 MANDO DIAO

ETT OPLUGGAT ÄVENTYR PÅ MTV

24 BRYAN FERRY

PROVOCERAR BORGERLIGHETEN

26 HARDCORE SUPERSTAR

BJUDER PÅ RÄTTFRAM DEKADENS

28 HANS-ERIK DYVIK HUSBY

VAD HÄNDER EFTER TURBONEGRO OCH
CORNELIS?

30 ÅRETS ALBUM

GAFFA-REDAKTIONEN KORAR ÅRETS BÄSTA
ALBUM

46 FINALEN:

PETER APELGREN

ALLTID:

05 NYHETER // 33 RECENSIONER //
39 DEMO // 40 LIVEKALENDER

MANDO DIAO

"DEN DÅR KONserterN
VAR LIVSFARLIG."

SIDAN 22

SPOT

creativegeist 2010

VI HAR ÖPPNAT FÖR ANSÖKAN 2011

SPOT-Festivalen 2011 äger rum 27-28 maj i Århus och planeringen av nästa års evenemang är redan igång.

Således är det NU dags för band och artister - för vilka ett uppträdande på SPOT-Festivalen har nationell och/eller internationell betydelse - att ansöka om en plats på festivalen. Även bokningsföretag, management, skivbolag, konsertarrangörer, medier m.fl. kan föreslå danska eller nordiska akter till SPOT-Festivalen.

ANSÖKNINGSPROCEDUR

All ansökan till SPOT-Festivalen 2011 görs elektroniskt och redan nu kan man på www.spotfestival.dk/ansoegning ansöka om deltagande på festivalen. Följ anvisningarna om hur information om band, kontaktperson, bokningskontakt, PR-material samt ljudmaterial laddas upp.

SISTA ANSÖKNINGSDAG
Onsdag 5. januari | 2011 | Kl.12.00
www.spotfestival.dk/ansoegning

SPOT INFO

Programmet till SPOT-Festivalen sammanställs dels utifrån genomlysningar av de inskickade bidragen från band och bransch och dels genom val av grupper/soloakter som bidrar till den aktuella danska och nordiska musikscenen. SPOT-Festivalen bevakar de nya musiktrenderna men programmet bestäms framförallt med hänsyn till det internationella intresset och efterfrågan, därför innebär inte ett tidigare uppträdande på festivalen att man inte får ansöka på nytt.

Det slutliga programmet kommer att fastställas av SPOT-Festivalen.

SPOT-Festivalens främsta uppgift är att stödja ny musik på den nationella och internationella marknaden genom att anordna konserter och främjande av de internationella fackliga och kulturella nätverken.

SPOT-Festivalen arrangeras i samarbete med ROSA - Dansk Rock Samråd & MXD - Music Export Denmark.

GAFFA

GAFFA
Järntorgsgatan 12-14
413 01 Göteborg
Tel: 031-711 59 00
www.gaffa.se

REDAKTION

Chefredaktör

Johan Lothsson johan@gaffa.se

Redaktionsassistent

Daniel Magnusson daniel@gaffa.se

Art Director

Martin Ellgaard Fredriksen mf@gaffa.se

AD-assistent

Nikolaj Lassen nikolaj@gaffa.se

Ord

Ametist Azordegan, Andreas Bäckman, Andreas Fällman, Bella Hansson, Björn Schagerström, Carl Linnaeus, David Winsnes, Emanuel Videla, Emma Rastbäck, Fredrik Franzén, Fredrik Van Der Lee, Fredrik Thorén, John Fogde, Jonas Appelqvist, Kajsa Dragstedt, Kajsa Hensner, Kristian Gidlund, Magnus Sjöberg, Mathias Skeppstedt, Patrik Wirén, Tomas Lundström, Özgür Kurtoglu

Bilder

Jonath Mathew, Michaela Tungström, Viktor Wallström

Praktikant

Sofia Byström

ANNONSERING gaffa.se/media · Tel: 031-711 59 00

Per Lundberg GB per@gaffa.se

Hanna Lindahl hanna@gaffa.se

PRENUMERATION gaffa.se/prenumeration

UTGIVARE

GAFFA Sverige AB

Järntorgsgatan 12-14

413 01 Göteborg

Direktör

Per Lundberg GB per@gaffa.se

Kreativ direktör

Robert Borges robert@gaffa.se

Int. redaktör

Peter Ramsdal peter@gaffa.se

Ekonomi

Peder Gervig peder@gaffa.se

Distribution/Prenumeration

Charlotte Börjesson charlotte@gaffa.se

Administration

GAFFA Sverige AB

Møllegade 9

DK-8000 Århus C

adm@gaffa.se

TRYCK

Stibo Graphic

Deadline nästa nummer 10 december

Nästa nummer av GAFFA kommer ut 7 januari

Bild: Mattias Lundin

LOOPTROOP ROCKERS GÖR COMEBACK I MUSIKHJÄLPEN

I ÅR GÄSTAS MUSIKHJÄLPEN BLAND ANNAT AV LOOPTROOP ROCKERS. BANDET SOM I MARS BLIR AKTUELLA MED NYTT ALBUM BESÖKER GLASHUSET. MELLAN 13-19 DECEMBER PÅGÅR MUSIKHJÄLPEN I MALMÖ.

PROMOE MED KOMPANI kommer bland annat att framföra deras nya singel *On Repeat*. Låten spelades in dagen efter Sverigedemokraterna tågade in i riksdagen.

– Den förmedlar den känsla som vi fick efter valet. SD:s intåg var direkt avgörande för låtens tillkomst, även om den handlar om världen i stort. Man ska inte tro att den handlar enbart om SD, men vi skrev den i samma veva. Samtidigt som vi kände att allt bara upprepar sig hela tiden.

Med upprepningar menar Mårten Edh, aka Promoe, att allting går igen; historien är inte alltid av progressiv natur. I musikvideon till *On Repeat* klipps det från SD:s Jimmie Åkesson till Adolf Hitler. Jämförelsen har skapat ilska bland kommentarerna till videon på Youtube, men Promoe är noga med att poängtera att de inte liknar personerna i fråga.

– Vi drar inga direkta paralleller mellan Åkesson och Hitler. Vi drar paralleller mellan hur nazismen växte fram i Europa och vad den ledde till. Vi är inte där än. Vi ser bara hur nazismen växer fram här och nu och vi säger till innan det är för sent.

Promoe drar paralleller kring hur Nationalsocialisterna en gång i tiden saktat men säkert tog över maktens rum i Tyskland.

– Vi tror ändå det kan vara fruktbart att visa i nutida historia vad som kan hända. Inte för att vi tror att Jimmie kommer att ha ihjäl miljontals personer. Visst, vi klipper in en bild på Hitler strax efter Åkesson, men vi har också med andra europeiska politi-

ker, som nu i Europa drar åt fel håll. Bland annat har vi med Angela Merkel som för en tid sedan menade på att multikulturalismen har blivit en katastrof.

När GAFFA kontaktar Looptroop Rockers är de på ett hotell i Bangkok där de, förutom ett besök på en miljöfestival, spelar in tre nya videor. Promoe berättar att de satsar på att göra runt sju musikvideor till det kommande albumet som väntas dyka upp någon gång i början av mars. Numera är åter CosM.I.C. fast medlem i bandet. Man kan bara spekulera i om det är hans förtjänst att marssläppet på förhand sågs vara en återgång till 2002 års *The Struggle Continues* och dess mörka och hårda tonläge.

– När vi har spelat upp den för vänner har vi fått höra att den känns väldigt hiphop och att vi har gått tillbaka till ett sound som man förknippar Looptroop med. Jag har svårt att märka av sånt för vi känner hela tiden att vi drar framåt. Men visst, jag kan se likheter med *The Struggle Continues*. Det är en ganska mörk och långsam platta. Tunga låtar, tunga ämnen.

Årets Musikhjälpen i P3 har temat "Barn är inte till salu". GAFFA skänker signerade och inramade foton som kommer bjudas ut till auktion. Det är exklusiva bilder på Håkan Hellström, Nina Persson, Moneybrother och Kristian Antilla. Fotografen Johannes Giotas kommer att besöka glashuset den 15 december och berätta historier bakom fotografierna.

Daniel Magnusson

PLUS OCH MINUS

+ *Let's all meet up in the year 2011*. Pulp går mot en återförening och har lovat en längre turné under nästa år. Vi räknar kallt med att minst en av våra festivaler lockar till sig 90-talsikonerna.

+ Helgjutna soundtracks växer inte på träd. Men kommande musiken till återinspelningen av kultklassikern *Tron*, inspelad av Daft Punk, ser om inte annat mycket bra ut på pappret. Den franska duos ljudväggar tillsammans med filmens retrofuturism låter som den perfekta kombinationen.

+ Floridas guvernör har beslutat sig för att benåda Jim Morrison efter att han under en konsert 1969 blottade sig. Benådningen sker således knappt 30 år efter The Doors frontmans död. Fint med försoning ibland. Vi förmodar att Morrison hälsar och tackar från graven.

+ Flamboyanta och provocativa Peaches är klar med musikalen *Peaches Christ Superstar*. Uppsättningen har även fått musikalkungen Andrew Lloyd Webbers välsignelse. Vad kan gå snett när Peaches får fritt spelrum, när kommer den hit och vill vi egentligen se Helen Sjöholm i huvudrollen?

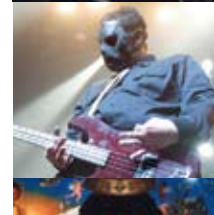
+ Nytt år betyder nya listor. En fantastisk tid på alla sätt och vis. GAFFA-redaktionen har fastnat i High Fidelity-koma efter att precis ha avslutat en gemensam lista (som man finner på sidorna 30-31). Nu laddar vi om och riktar blickarna mot GAFFA-priset 2010 – läsarnas pris. Din röst.

- Den nästintill alkoholbalsamerade Keith Richards framstår allt mer som en grönig gammal gubbe. Under en intervju med Aftonbladets Markus Larsson gick Rolling Stones-gitaristen till angrepp när han fick reda på att personen framför honom hade sågat bandet under en konsert 2007. Självdistanans någon?

- Som om det inte var trist nog att Slipknot-basisten Paul Gray begick självmord, nu har hans grav blivit vandaliserad. Inte ens chockrockens omslagspojkar kan se någon mening i ett sådant upptag. Sorgligt är ordet.

- Michael Jackson-cirkusen fortsätter, även med huvudrollsinnehavaren en meter under marken. Det har ryktats om att det inte är Wacko Jackos röst på den senaste singeln *Breaking News*. Att kvaliteten på låten är lika bristfällig som kritikernas bevis gör inte saken bättre.

- Sedan Stephen Malkmus sjöng ner The Smashing Pumpkins i Pavement-låten *Range Life* från 1994 har förhållandet mellan Malkmus och pumpornas frontman Billy Corgan varit i kallaste laget. Malkmus har visserligen lagt det bakom sig. Dock inte Corgan, som för ett tag sedan, via sin Twitter, kallade Pavement för sellouts. Visst, beefar är jättekul, men nu är det nog dags att lämna sandlådan, herr Corgan.

“Det kändes som att vi inte hade något att bevisa.” VIKTOR NORÉN

Bild: Emma Svensson

GAFFA.TV

SE GAFFA I RÖRLIGA BILDER

Gå in på GAFFA.TV, där du bland annat kan se ...

...Lykke Li-videon till första singeln *Get Some* från det kommande albumet som släpps i mars.

...Den svenska björnstammen som gör allt själva, inklusive videon till låten *Guld*.

...Timo Räisänen cykla till sin senaste singel *Hollow Heart* från vårens album.

Detta plus fler reportage, intervjuer och musikvideos hittar du på sajten GAFFA.TV

SUGARPLUM FAIRY GER UT KONSERT-DVD

I SAMARBETE MED festivalen Peace & Love ger Borlängebandet ut en DVD som innehåller deras konsert från i somras. Det var mitt under pågående festival som GAFFA avslöjade att Borlängeöarna skulle göra en exklusiv spelning på Cozmoz. Spelningen kom som en överraskning för publiken och alla fick inte plats inne i lokalen där faktiskt historien om det framgångsrika bandet en gång började.

– Vi spenderade större delen av våra tonår i det huset, där vi även hade vår replokal. Sugarplum Fairys själ sitter i vägarna där, så det var verkligen som att komma hem, säger Viktor Norén.

Sugarplum Fairy hade egentligen en paus och hade inte setts på ett tag när de samlades i hemstaden och gav den unika konserten.

– I vanliga fall brukar vi göra runt 100 spelningar per år. Nu kände vi att vi hellre lade all energi på en spelning, filma den, släppa den på DVD och låta den göra jobbet åt oss istället.

Med på DVD'n kommer också finnas en del arkivmaterial från de första åren och antagligen även någon eller några

utgivna låtar. Den släpps den 6 december. Peace & Love och Sugarplum Fairy har bestämt att tio procent av intäkterna av DVD'n ska gå till Barncancerfonden.

Frontmannen Viktor Norén berättar att kamerorna glömdes bort när det väl satte igång och att det var en känsla av glädje att möta sin svenska publik igen.

– Det kändes som att vi inte hade något att bevisa, utan vi spelade bara för att vi tyckte att det var roligt.

Sugarplum Fairy har givit ut tre album, varav det senaste *The Wild One* gavs ut 2008. Utöver hemmaplan har bandet blivit mycket populära i Tyskland. De har också varit och spelat i Japan. Nu när bandet har paus satsar de båda sångarna, bröderna Carl och Viktor Norén, solo. Båda två ger ut egna album i början av 2011.

Vad är tankarna just nu med Sugarplum Fairy?

– Vi finns fortfarande i allra högsta grad, säger Viktor Norén. Nu släpper vi en DVD, sen får vi se vad som händer. Men vi kommer absolut att fortsätta jobba och spela tillsammans.

Johan Lothsson

ALBUM PÅ VÄG

JOAN AS POLICE WOMAN

Titel: The Deep Field

Fakta: Albumtiteln refererar till en avlägsen del av rymden och är uppföljare till Joan's tidigare kritikerrosade album *Real Life* och *To Survive*. Enligt Joan själv är det kommande verket hennes mest personliga och gladlynta hittills.

Släppdatum: 24 januari

Spår: Nervous, The Magic, Action Man, Flash, Run For Love, Human Condition, Kiss The Specifics, Chemie, Forever And A Year, I Was Everyone

Bonusfakta: Tidigare har Joan arbetat tillsammans med Joseph Arthur, och till den nya plattan har samarbetet tagits upp igen. Joseph Arthurs stämma kan man höra på hela fyra spår.

KEEP COMPANY

Titel: Keep Company

Fakta: Soloartisten Titiyo och den före detta Broder Daniel-basisten Theodor Jensen bildar tillsammans Keep Company, vilket är ett nystartat projekt med stora ambitioner om man ska tro artisterna själva.

Släppdatum: 29 december

Spår: First Line, My Love Confess, Your Hand In Mine, I Awake, Side By Side, Sweep Away, Sleep Along, Björn

Bonusfakta: Duon möttes tack vare Fläskkvartetten och klickade med varandra direkt. Theodor skickade låten *Side By Side* till Titiyo som hon returnerade med sin sång på. Då insåg Theodor att det var meningen att det skulle bli något mer av deras samarbete och Keep Company föddes.

IRON & WINE

Titel: Kiss Each Other Clean

Fakta: Efter tre år utan något nytt på albumfronten är Iron & Wine tillbaka med en ny platta. Sam Beam, som ligger bakom Iron & Wine, beskriver musiken som den sorts musik folk hörde i sina föräldrars bilradio när de växte upp, som tidig 70-talsmusik.

Släppdatum: 25 januari

Spår: Walking Far From Home, Me And Lazarus, Tree By The River, Monkeys Uptown, Half Moon, Rabbit Will Run, Godless Brother In Love, Big Burned Hand, Glad Man Singing, Your Fake Name Is Good Enough For Me

Bonusfakta: Sam Beam har i produktionen experimenterat utanför folkmusikgenrens ramar och tagit med sig influenser från jazzens, bluesens, och den afrikanska musikens värld.

WHITE LIES

Titel: Ritual

Fakta: Till White Lies andra full-längdare har de tagit hjälp av producenten som hjälpt både Nine Inch Nails och Smashing Pumpkins. Vi kan mycket väl vänta oss ett hårdare och mörkare sound än tidigare.

Släppdatum: 17 januari

Spår: Is Love?, Strangers, Streetlights, Bigger Than Us, Peace & Quiet, Holy Ghost, Turn the Bells, Power & The Glory, Bad Love, Come Down

Bonusfakta: Kommande albumet *Ritual* släpps även i en limiterad box som inkluderar en vinyl med alla spår från skivan samt en exklusiv låt, remix, signerade bilder och MP3-filer med samtliga låtar från albumet.

CUT COPY

Titel: Zonoscope

Fakta: Electropop-trion från Australien är tillbaka med sin tredje platta. Inspelningen av albumet tog ungefär ett halvår och ägde rum i en, av bandet, hyrd lagerlokal. Efter att allt material hade spelats in begav de sig till Atlanta för att mixa samman det hela. Till sin hjälp hade de Animal Collectives producent Ben H Allen.

Släppdatum: 8 februari

Bonusfakta: I samma industribyggnad som gruppens inspelningslokal var belägen fanns också en klädaffär som konstant spelade psykedelisk popmusik från 70-talet. Så om det skulle höras opassande ljud på den nya skivan kan det vara musiken från affären som har råkat slinka in i Cut Cops inspelningar.

FÖR FANTAST PÅ DATORÖR

BOWERS & WILKINS
AKTIVA DATORHÖGTALARE
LYXLJUD FÖR SKRIVBORDET

4 998:- /PER PAR

ARGON
AKTIVA DATORHÖGTALARE
STORT LJUD UTAN STOR ANLÄGGNING

7340A 1 798:- /PER PAR

ARGON
DIGITAL USB-FÖRSTÄRKARE
GE DATORN EN DOS WATT

DA1 1 998:-

CAMBRIDGE
DIGITAL/ANALOG-OMVANDLARE
FÅ ÄKTA DIGITAL HI-FI FRÅN DATORN

DACMAGIC 2 748:-

Hi-Fi klubben

VÅRA 23 BUTIKER HITTAR DU PÅ WWW.HIFIKLUBBEN.SE

KOM TILL DET STORA LJUDET

KORT & GOTT

nyheter från GÄFFA.se

ARCADE FIRE är klara med **SPIKE JONZE**-regisserad video. Första resultatet av gruppens samarbete med Oscars-nominerade regissören är videon till *The Suburbs*.

THE KILLERS ger ut jullåt. Bandet håller fast vid sin årliga tradition och släpper en jullåt i välgörenhetens tecken.

BOB HUND gör sig redo för album nummer sex. Under mars nästa år släpper bandet ännu ett studioalbum. I samband med det ger sig Bob Hund ut på en nordenturné.

LYKKE LI släpper releasedatum för kommande albumet. I mars nästa år kommer sångerskan att ge ut sitt andra album *Wounded Rhymes*. Även turnédatum har släppts.

MOTÖRHEAD ger sig in i vinbranschen. Hårdrockarna har framställt ett eget vin vid namn *Motörhead Shiraz 2009*.

FEVER RAY dyker upp på bioduken. I Twilight-regissörens kommande film *Red Riding Hood* både hörs och syns den svenska sångerskan.

STRANDED RECORDS startar singelklubb. Skivbolaget satsar på ett nygamalt koncept och släpper vinyl singlar.

BRMC:s frontman dömd till fängelse. Robert Levon Been dömdes till ett tre månaders långt villkorligt fängelsestraff efter att ha skadat en åskådare med en flaska.

MUSIKHJÄLPEN presenterar programledare. **TIMBUKTU** har fått förtroendet i år igen – tar med sig två nykomlingar in i glashuset.

THE STOKES närmar sig albumsläpp. New York-gruppen har precis avslutat inspelningen av sitt fjärde studioalbum som väntas komma ut i början av 2011.

JAY-Z – USA:s nästa president? Rapparen tror att han kan vara landets ledare om åtta år.

SEPTEMBER säljer guld i USA. Låten *Cry For You* har blivit en mindre succé i Nordamerika.

CORNELIA gör tunnelbaneturné. Electro-artisten har tröttnat på Stockholms klubbar och tar sin turné in i tunnelbanesystemet.

The Soundtrack of Our Lives

PIGG 15-ÅRING SAMMANFATTAR MED SAMLING

TIDEN FÖR EN samlingskiva med *The Soundtrack Of Our Lives* har kommit. Det må vara hänt att det varit relativt tyst från TSOOL-lägret på senare tid bortsett från enstaka spelningar, bland annat en på årets Way Out West-festival tillsammans med Göteborgs symfoniker. Det betyder inte att bandet legat på latsidan. Lagom till ett nalkande 15-årsjubileum slår man på stora trumman och släpper samlingen *Golden Greats no. 1*. En introduktionsskiva, enligt basisten Kalle Gustafsson Jerneholm.

– Tänket har väl gått så att vi ville ju ha alla skivorna representerade och det är ett urval av vad vi gillar bäst själva och vad som spelats på radion, sammanfattar han. Samtidigt har vi också lämnat det öppet för en fortsättning. För det känns alltid lite jobbigt att säga att "det här är de viktigaste låtarna" – sådana känslor varierar från dag till dag.

Så då kommer det en Golden Greats no. 2 längre fram?

– Det tror jag, det är vår förhoppning i alla fall.

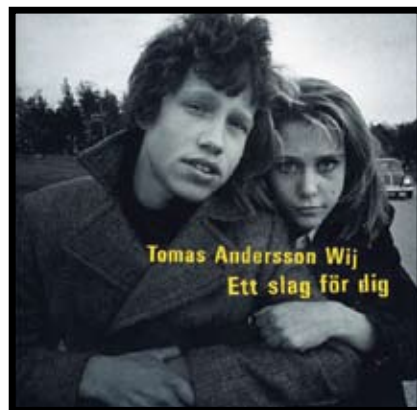
Det uppmärksamma örat noterar att *Golden Greats no. 1* inte enbart innehåller material från tidigare skivor. Rockstänkaren *Karmageddon* är en låt som aldrig fått se ljuset på skiva. När den förs på tal visar det sig att den åsamkat mycket huvudbry och tagit mycket tid i besittning.

– Vi har ju jobbat otroligt hårt med *Karmageddon*, jag vet inte hur många olika versioner den funnits i, säger Kalle. Den var påtänkt för *Origin vol. 1* och den var över i USA hos någon hot-shot och mixades för mycket pengar, men sedan kände vi att vi inte var färdiga med den versionen så vi stekte den. Den har fått ligga och gro fram och vi har hela tiden vetat att det är en stark låt. Nu tyckte vi att vi hittat rätt och lade den på samlingen.

Rätt beslut. En bra låt är en bra låt. Och 15-åringen känns vitalare än någonsin.

Jonas Appelqvist

UNDERCOVER

TOMAS ANDERSSON WIJ

ETT SLAG FÖR DIG (2000)

Vem: Rolf Sohlman och Ann-Sofie Kylin

Vad: Hans Geddass bild från filmen "En kärlekshistoria"

Hur: TAW fann bilden i regissören Roy Anderssons studio

– JAG OCH FOTOGRAFEN Karin Alfredson hade rest runt i Tornedalen, hon hade tagit fina bilder på mig i tråk och övergivna samhällen. Jag hade bestämt mig för titeln *Ett slag för dig*, men hade problem att hitta något i hennes material som riktigt stämde med titeln. Allt från Tornedalen var så ödsligt och dystert och jag tyckte inte skivan var det. Jag tyckte den hade kraft och hopp i sig, och en sorts romantik. När jag fick syn på Hans Geddass foto från *En kärlekshistoria* visste jag direkt att det var rätt.

Hur gick det till?

– Jag följde Roy Anderssons inspelning av *Sånger från andra våningen*, skulle skriva en lång artikel om honom och filmen. I Roys studio på Sibellegatan i Stockholm, på vägen ovanför hans gamla klippbord, hängde den där bilden. Det bara sjöng till i mig när jag såg den.

– Vad jag inte tänkte på var att jag är rätt lik Rolf Sohlman (den manliga skådespelaren på bilden). Jag såg ut ungefär som honom när jag var 15. Min brorsa trodde att det var en gammal bild på mig och någon upprör-

des av att den där Andersson Wij höll sig med en så pass ung flickvän.

I samband med detta försökte Tomas komma i kontakt med Rolf Sohlman. Han ville fråga om lov, men fick aldrig något svar. Till slut föll det på Carl Anders Skoglund's lott att utforma omslaget, men innan dess var Tomas i kontakt med Roy Andersson.

– Jag var ju tvungen att låna bilden av honom. Jag kånkade i väg med den i ramen. Det var en stor kopia.

– Han tyckte det var kul tror jag. Det här var år 2000 och *En kärlekshistoria* hade inte hunnit få sin revival än. Det är min favoritfilm. Jag kan se den hur många gånger som helst. TV visade den när jag var 14 kanske, och då såg jag den mest som en ung, romantisk, sexig kärlekshistoria. När jag såg om den några år senare så såg jag också en rätt svart film om vuxenvärlden, om klass och om Sverige.

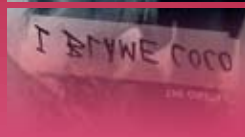
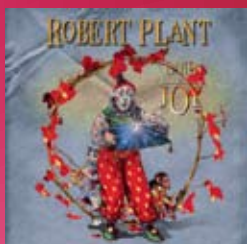
Kristian Gidlund

MUSIKEN ÄR FRI!

Kolla in Ovi Musik. Mer än 8 miljoner mp3:or som funkar på alla dina datorer och mobiler – oavsett system och märke. Utan krångliga begränsningar! Låtarna har du för alltid – även här utan begränsningar. Det är bara att sätta ihop dina spellistor och dela med dig.

Sprid musiken – musiken är fri!

ovi NOKIA

music.ovi.com

Borlänge, Dalarna
28 juni - 2 juli

Vinnare av Rockbjörnen i kategorin
Sveriges bästa festival 2010

Över 150 artister och 70 forumdeltagare
samt en salig blandning performanceartister
utställare och dansare!

KÖP BILJETT NU!

www.peaceandlove.nu

Biljetterna säljs i Café Peace & Love, via turistbyråerna i Dalarna och Peace & Loves hemsida.

MOTÖRHEAD LANSERAR EGET VIN

HÄRDROCKSLOKOMOTIVET MED LEMMY i spetsen är kanske mer synonyma som affischmän för starksprit men nu lanserar de rödvinet Motörhead Shiraz.

– Mitt råd är att närma sig det med försiktighet, säger Lemmy. Jag menar, vin är förrådiskt, det kan sluta precis hur som helst.

Man har valt en australiensisk druva och smaken beskrivs som en fruktig doft med inslag av vanilj, björnbär, eukalyptus och lakrits med mjuka avrundade tanniner.

Vinet rekommenderas till grillade lammkotletter med vitlök och rosmarin. Det bör serveras något under rumstemperatur, på mellan 16 till 18 grader Celsius.

– Det är ett riktigt bra vin i sin prisklass, schysst att korka upp till middagen, säger svenska trummisen i Motörhead, Mikkey Dee.

Motörhead Shiraz 2009 finns i Systembolagets beställningsortiment. Enligt den svenska leverantören är bandet även intresserade av att lansera rosé och vita viner i framtiden.

I musiken är Motörhead fortfarande starka. De är aktuella med nya albumet *The World Is Yours*. En skiva som GAFFAs kritiker Mathias Skeppstedt beskriver som: "En riktigt förbannat bra platta. Lemmy och pojkarna har släppt det moderna soundet från förra skivan och de försöker inte vara hårdast och snabbast längre. De har helt enkelt skrivit en bra, skitig rock'n roll-platta."

Läs hela recensionen av albumet och se betyget längre fram i magasinet på recensionssidorna.

Johan Lothsson

* STJÄRNFALLET *

Av Jenz Koudahl / Spild Af Tid

13

svt2

**DYGNET RUNT
13-19 DECEMBER**

pg. 90 1950-6

Musikhjälpen

Barn är inte till salu

**STÖD KAMPEN
MOT BARNHANDEL**

musikhjälpen.se

svdigerSRadio

svt

Radiohjälp
901950-6

“Jag avskyr återföreningar och överlag är de skit, men just nu känns det som rätt sak att göra.” BRETT ANDERSON, SUEDE

CARIBOU – Om Rough Trade får välja. Skivbolaget har presenterat sin årsbästaalbum och enligt den har Caribou gjort årets album.

METALLICA skriver nytt material 2011. James Hetfield & co. är på gång med uppföljaren till *Death Magnetic*.

ANNA JÄRVINEN gör sig redo för nytt album. Uppföljaren till *Man var bland molnen* möter skivdiskarna i början av 2011.

KITTY JUTBRING leder **P3 GULD**. Radioprofilen och musikern blir nästa års värd på musikgalan – efter eget initiativ.

GIRL TALK släpper gratisalbum. Samplingsmästaren har lagt ut *All Day* för fri nedladdning.

AMERIKANSK dominans under **MTV EUROPE MUSIC AWARDS**. Under den europeiska versionen av MTV Music Awards var det amerikanerna som rodde hem flest priser och kvällens stora vinnare blev **LADY GAGA**.

SÄKERT! ute med ny låt. Under de mörkaste av novemberdagarna släpptes Annika Norlins utgivna spår *November*.

HÅKAN HELLSTRÖM turnerar i vår. Han gör 26 spelningar från februari till juni.

THE SPECIALS kommer till Sverige nästa år. Håller konsert på Cirkus scen i Stockholm 18 september.

Q&A

Den galna pennan möter: Brett Anderson

För sju år sedan kastade Brett Anderson och hans Suede in handduken. Nu återförenas bandet för ett antal spelningar runt om i Europa. GAFFA fick tag i frontmannen själv och avhandlade självklarheter som alienation, primaldans och Morrissey.

ORD: ANDREAS BÄCKMAN

Hej Brett. Tidigare i år uttalade du dig emot återföreningar. Att det alltid är ett misstag att blicka bakåt. Ändå är det precis det du gör när du nu återförenar Suede?

– Det var så jag kände när jag sa det. Alla kan ändra åsikt, som du kanske vet. Man kan även tolka det som att jag inte följer mina egna råd. Jag avskyr återföreningar och överlag är de skit, men just nu känns det som rätt sak att göra.

Pengar kanske är en faktor?

– Tja, kanske det. Men det är inte avgörande för oss.

Borde inte Suede få tillhöra det förflutna?

– Intressant fråga. Jag vet inte. Man måste fråga sig själv om tiden har förflutit tillräckligt mycket. Nej, vi är sannerligen inte världens mest moderna band, men tillhör Suede det förflutna ... jag vet faktiskt inte.

Du känns nämligen inte som en särskilt nostalgisk person.

– Nej, det är jag inte. Men de senaste konserterna har känts samtida. Energin och strömningarna har funnits där. Låtarna är bra, tidlösa. De fungerar av någon anledning.

Om vi ska blicka tillbaka. Var det verkligen så smart att sluta med drogerna och spriten och börja sjunga om “positivity”?

– Nej, du har rätt. Det borde jag inte ha gjort. Jag ångrar att vi gjorde den där skivan över huvud taget (*A New Morning*, reds. anm.). All respekt till de som köpte skivan, men det är definitivt vårt sämsta album. Det var en förvirrande tid för bandet. Vi försökte underminera allt vad Suede var i ett försök att göra något annorlunda. Det var ett medvetet försök att alienera våra fans. Problemet var bara att det fungerade för bra, haha.

En bekant till mig uttryckte en viss oro för dina höfter efter att ha sett dig under en spelning i Norge, då du ska ha juckat med benet på en monitor konstant i 45 minuter. Är den befogad?

– Jaså, det minns jag inte direkt, men jag är alltid väldigt spontan i mina framträdanden. Jag har inte någon särskild dansrutin och jag är rätt primal, sexuell och djurisk i mitt sätt att föra mig. Du kan hälsa honom att mina höfter är ok, tack.

Det här bråket mellan dig och Morrissey i början av 90-talet som förmedlades via media. Vad handlade det om egentligen?

– Jag vill inte prata om det där. Jag känner inte Morrissey. Men du vet, de här bråken, de existerar inte. De är påhittade av media. Det är en såpopera i fetstilt, inget annat.

Så det är inte sant som det sägs att Morrissey's låt *Why don't you find out for yourself* var ämnad för dig?

– Aldrig hört talas om den.

På din blogg har du skrivit att du vill släppa ett album varje år resten av ditt liv. Kommer folk att orka lyssna?

– Det är det säkert en eller två som kommer att göra, visst. Sen gillar jag tanken på att vara upptagen med något produktivt. Jag vill inte bara sitta på mitt arsele. När man blir äldre så slipper man dessutom den press som finns på unga lovande band. Det är en klyscha som innehåller en kraftfull sanning.

Rock star floor

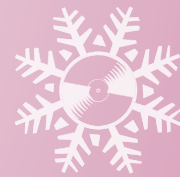
Nu kan du boka en egen våning högst upp i huset på Mornington Hotel. Privat takterrass med utsikt över Avenyn. Vardagsrum och relax för upp till sju personer. Fyra rum, varav tre dubbelrum och ett enkelrum. Bastu med panoramafönster och open air SPA-bad på terrassen (klart under 2011). Lyxigt och avskilt.

Välkommen till Mornington Hotel Stravaganza – Personligt Boutiquehotell & Espresso bar på Avenyn i Göteborg.

GE BORT EN PRENUMMERATION I JULKLAPP

– endast 24 kr per månad

BESTÄLL PÅ
[www.gaffa.se/
prenumeration](http://www.gaffa.se/prenumeration)

GAFFA
ALLT OM MUSIK

GHOST HEMLIGHETSFULL UNDERGÅNGSROCK

ORD: TOMAS LUNDSTRÖM

MYSTISKA ROCKBANDET GHOST har slagit ner som en blixtnedfall från klar himmel. Bollen sattes i rullning efter att bandet omnämndes på Darkthroner-trummisen Fenrizs blogg som veckans band redan i april. En hyllad sjutummare föregick debutalbumet *Opus Eponymous*, som har varit varje kritikers gunstling sedan dess ankomst.

Men få vet något om själva bandet. Bakom dess ockulta image ryms bandmedlemmar vars identitet ännu är okänd och få vet ens vilken stad bandet kommer

ifrån. Hemlighetsmakeriet är totalt och inte ens de första spelningarna har gjort att mer information om bandet i sig har framkommit. Och när GAFFA ville få sig en pratstund med Ghost fick det bli via e-post.

Varför är Ghost så hemliga? Varför all mystik och varför vill ni inte avslöja vilka ni är?

– Vår målsättning är att våra framträdanden skall vara i gränslandet mellan teater och rockshow, en upplevelse bortom det konventionella. Då vi har en ganska strikt tematisk profilering skulle våra

individers uppenbarelse ta bort mycket av den magi vi vill skapa.

Hur jobbar ni för att bibehålla hemlighetsmakeriet? Är det ens ett ändamål? Kiss var ju kända för att sno filmen ur fotografers kameror på 70-talet, hur långt går ni för att bevara mystiken?

– Med tanke på dagens uppkopplade och rastlösa klimat är det förmodligen en omöjlig uppgift att upprätthålla i all evighet, men så länge människorna vill ha underhållning som bejakar vältrandet i undergångens toner och färger så kom-

mer det att hålla på sätt och vis. Det finns ju även de som inte vill veta, för att de vill åt upplevelsen. Det är inför dem vi levererar vår undergångsrock.

Ni är en av årets största hajper i metal-kretsar, hur resonerar ni kring det?

– Vi är givetvis ödmjuka inför det faktum att mottagandet har varit så varmt, tillika medvetna om att saker och situationer är förgängliga. Men då uppståndelsen faktiskt, i alla fall tills ganska nyligen, mestadels har kretsat kring att vår musik är bra så tror jag vi har en solid grund att stå på.

“För mig är punk mer om idén att utmana normer och förväntningar och att inte bara anta en given uniform.” RANDY RANDALL, NO AGE

NO AGE VACKER PUNK

ORD: ÖZGÜR KURTOGLU

Var hämtar ni inspirationen till å ena sidan musiken och å andra sidan imagen? Jag drar jämförelser med den ockultism som fanns i vissa delar av populärkulturen på 1960-talet, är det en beskrivning ni känner igen er i?

– Musiken är inspirerad av klassisk rockmusik, italiensk filmmusik och kryddad med det så kallade svenska vemodet. Imagen är inspirerad av den katolska kyrkan och det italienska högmodet.

Rent tematiskt befinner ni er i metal-hörnet av det musikaliska landskapet, medan musiken troligen skulle gå hem i bra mycket bredare kretsar än så. Var anser ni att ni hör hemma? Var vill ni höra hemma?

– Vi ämnar vara de kusliga viskningarna från det kulturella finrummets väggar.

Opus Eponymous släpptes på bolog Rise Above, hur hamnade ni där och varför?

– De kontaktade oss via vår hemsida i tron att vi redan blivit kontrakterade till ett annat skivbolag, vilket ett rykte gjorde gällande vid tillfället. De sade att de gärna hade velat jobba med oss om de bara hunnit först. Vi replikerade med att vi inte alls var kontrakterade till något skivbolag ännu, utan att vi självklart var intresserade av att jobba med dem. Rise Above är en formidabel etikett för Ghost. De som jobbar där har sina hjärtan i estetikerna, sina hjärnor i verkligheten och sina ambitioner i stratosfären – precis som vi. Vi kunde inte ha allierat med ett bättre skivbolag.

Är målet att rent musikaliskt hitta hem i en bredare publik och hur långt är ni i så fall beredda att gå för att nå dit? Ni har till exempel redan blivit uppmärksammade av Fredrik Strage i TV4:s morgonsoffa, är det ett sammanhang ni själva skulle känna er bekväma att synas i?

– Vi skulle inte ha något emot att framträda i nämnda program om syftet med vår medverkan skulle vara enkom att framföra vår musik. Att sedan fraternisera vid frukostbordet med programledarna med vilka vi skall resonera kring vår existens är inte intressant för oss, utan vi skulle istället bjuda in exempelvis Åke Green och Ulf Ekman så kunde de få kommentera vårt framförande efteråt ☺

Diskografi

Opus Eponymous
(Rise Above / Sound Pollution, 2010)

JULI, 2008. KASTRUP International Airport, Köpenhamn. Randy Randall och Dean Spunt väntar på att gå igenom säkerhetskontrollerna klockan fyra på morgonen och lägger förstrött sina gitarrfodral, samplers och bärbara datorer på röntgenbanden. Duon har i dagarna spelat på Roskildefestivalen och ser trötta ut, men bemöter ändå en virrig och nyfiken festivalbesökare med leenden, trots att jag i detta korta möte råkar kalla dem för ett Pitchfork-band.

Randy Randall minns händelsen, skrattar åt missförståndet och kollar ut över Götgatan från fönstret i ett intervjurom ovanför Debaser Medis. Hans lilla, enkla band som växt upp i den lilla smutsiga klubben The Smell i Los Angeles påminner om ett sånt som finns att läsa om i punkens historieböcker, med samma grundetik och värderingar, men med ett nytt grepp om musiken som känns fräscht och välkommet i ett 2000-tal som handlar mer om yta än substans.

Det är inte bara där No Age hamnar i mitten av en världskollision. På *Everything in Between*, bandets senaste anastående album, finns en balansgång mellan frenetisk punk och någonting betydligt vackrare. No Age låter som ett punkband som försöker spela vacker musik, och det låter faktiskt bra:

– Det är en bra beskrivning. Vi har alltid gillat utmaningen och funnit spänning i att förvandla riktigt vidriga, fula ljud till något vackert, som ett tvärsnitt av något slag som också finns i den musik vi alltid tyckt om att lyssna på. My Bloody Valentine är ett bra exempel på det, hur musiken är väldigt barsk men det finns en riktigt fin melodi där. Det är det vi har försökt skapa, en skärningspunkt.

Hur eller varför just No Age lyckats så bra är något av ett mysterium. Vilket band som helst från The Smell-scenen skulle teoretiskt sett kunna vara där No Age är idag. Men ändå är det Sub Pop-signade Randy Randall och Dean Spunt som tar över nättidningen Drowned In Sound en hel vecka, får sitt album streamat på Guardians hemsida och får obscent höga betyg av Pitchfork. Men detta vida erkännande har också väckt frågor om hur punk No Age egentligen är, frågor som gitarristen Randall inte riktigt förstår sig på:

– Det kan vara så att folk snackar skit bakom våra ryggar, om någon tycker på det sättet har de rätten att göra det. Men jag känner inget behov av att behöva försvara det jag gör. Tanken om att framgång inte ska vara punk, jag håller inte med om den. Jag tror att det finns en känsla av att något som är punk måste låta eller se kasst ut, en sorts njutning av tanken ”jag har inte lagt ner någon tid alls på detta, därför är det punk”. Men nej, det betyder bara att du inte lagt någon tid på det. Och det är lugnt, vissa saker funkar bättre så, men att lägga ner lite tid på något som är väl genomtänkt och intressant betyder bara att du bryr dig. Att säga ”jag bryr mig inte, och det är punk” är bara lathet.

Randy Randall bryr sig, och om det inte märks när han pratar om punk och No Age märks det i konsten som Brian Roettinger och bandet lägger otaliga timmar på att skapa. No Age har alltid varit tydliga med sin vilja att bygga någonting som tydligt känns igen som just deras, precis som bland andra Ramones och Misfits gjort före dem. Och oavsett vad som händer eller

hur framgångsrika No Age blir kommer Randy Randall att alltid se bandet som ett punkband:

– Vi anammar och tror på tanken om att punk är vad du gör det till. Från SST och Greg Ginn och band som Minutemen, Meat Puppets, Husker Dü, Sonic Youth, Black Flag ... när du lyssnar på de banden är förväntningen knappast att de tillhör samma gruppering. Men det finns en koppling där. För mig är punk mer om idén att utmana normer och förväntningar och att inte bara anta en given uniform. Att vara en egen individ och uttrycka sig själv utan att vara rädd för att göra människor förbannade är vad jag tycker är spännande med punk, både som musikform och som levnadssätt. Så jag tycker att det vi gör i No Age anammar den idén: det är utmanande på ett sätt men ärligt och vårt individuella uttryck ☺

Diskografi

Everything in Between
(Sub Pop / Border, 2010)

Nouns
(Sub Pop / Border, 2008)

Weirdo Rippers
(Fat Cat / Border, 2007)

“Ju mer det skrivs och diskuteras om mig, desto större sannolikhet är det att mina ursprungliga intentioner som konstnär kan bli förvrängda eller suddiga.”

JOHN O'REGAN, DIAMOND RINGS

DIAMOND RINGS ANGELÄGEN LO-FI GLAM

ORD: DAVID WINSNES

I AUGUSTI FÖRRA året släpptes singeln *PS / Love You* i 300 vinyl exemplar. Ett år tidigare var mannen bakom Diamond Rings inlagd på sjukhus för att återhämta sig från Crohns sjukdom. Här föddes också själva idén och visionen med det projekt som snart skulle till att rulla snabbare än någon kunnat ana. Efter det första släppet bestämde sig John O'Regan för att spela in en musikvideo med en vän. En handkamera och en hemmagjord greenscreen senare kom det stora genombrottet. Och som John själv konstaterar – han har inte tittat bakåt sedan dess.

– Diamond Rings handlar om vad jag vill göra. Jag skiljer inte musiken från modet eller videorna. För mig är de alla delar av samma paket och arbetar tillsammans för att skapa något speciellt.

Debutalbumet *Special Affections* släpptes i slutet av oktober och blåser helt bort fördomar om dansmusik som någonting ytligt. John klär och sminkar sig karaktäristiskt – vissa skulle säga att han bryter könsbarriärer – men det gestaltar sig snarare som hjälpmedel för att framhäva skivans intimitet och tematik.

– Det är en väldigt personlig skiva och de saker jag sjunger om är på sätt och vis knutna till mitt navigerande mot att personifiera Diamond Rings, menar John. Det är dock ingen helt separat persona så mycket som det är en annan aspekt av vem jag är, vilken då förstärks och blåses ut i världen.

Inte sällan när man läser intervjuer med honom kommer uttrycket äkthet upp på tavlan – och främst angående vilken essentiell roll i musikskapandet det har. Första skivan har samtidigt fört med sig en viss hajp kring fenomenet Diamond Rings.

– Ju mer det skrivs och diskuteras om mig, desto större sannolikhet är det att mina ursprungliga intentioner som konstnär kan bli förvrängda eller suddiga. Men det är upp till mig att skapa material som är tillräckligt starkt för att skära igenom den skiten och på egna ben som något meningsfullt och viktigt.

Att *Special Affections* kommer fungera som en angelägenhet för många råder små tvivel om. Med uppsluppenheten som medel för att framhäva allvarligheter skapar sig John O'Regan en tämligen sällsynt arena ☺

MARCHING BAND EN EXPORTSUCCÉ

ORD: ANDREAS FÄLLMAN

Bild: David Brohede

DEN KAN TYCKAS vara lite obegripligt hur vissa svenska band lyckas flyga så pass lågt under den svenska journalistradaren för att sedan oförhoppandes dyka upp i USA och där erhålla mer framgång och mediaxponering än vad de någonsin fått på hemmaplan. Linköpingsbaserade duon Marching Band är just ett sådant band och skulle man få för sig att mäta ett bands framgångar genom hur många gånger deras musik spelats i olika amerikanska TV-serier, ja då är Marching Band en svensk exportsuccé då deras musik

spelats i allt ifrån filmen *Zombieland* till serier som *Scrubs*, *Cougar Town* och *How I Met Your Mother*.

– Vi har ett avtal med Viacom [USA:s största mediakoncern, red. anm] som äger TV-kanaler som MTV och VH1 och de har därför rättigheter att använda vår musik i sina program, säger Jacob Lind som tillsammans bandets andra halva Eric Sunbring nyss kommit hem från en kort sejour i Stockholm. Visst har det funnits tillfällen då vår musik spelats i vissa serier man inte vill förknippas alltför mycket

med men i slutändan är det alltid roligast och viktigast att folk får höra vår musik.

Förra skivan *Spark Large* släpptes 2008 och spelades in Los Angeles med producenten Adam Lasus. När uppföljaren *Pop Cycle* skulle spelas in valde de istället att stanna kvar i Sverige och de ringde sedermera upp Jari Haapalainen för producentjobbet.

– Vissa har fått för sig att Jari ska vara lite "svår" och ha väldigt bestämda åsikter hur saker bör låta. Men jag och Eric är själva väldigt friska och hårda med vilket

material som ska spelas in så att arbeta med Jari var enbart en positiv erfarenhet.

Redan i maj släpptes *Pop Cycle* för allmänhetens öron i USA men släpps nu i slutet av november även i Sverige genom bandets eget bolag Uncomfortably Numb Records. Dock kvarstår bandets fokus på USA.

– Det är mycket större i Amerika. Man slipper bli igenkänd hela tiden och ändå få ut sin musik på ett bra sätt. Om det går bra i USA så är sannolikheten dessutom större att det går bra hemma i Sverige. Det är vårt mål ☺

ROSKILDE
FESTIVAL

30 JUNE - 3 JULY

2011

SHARE THE FEELING

IRON MAIDEN (UK)

IS READY

BUY OR WIN YOUR TICKET ON
WWW.ROSKILDE-FESTIVAL.DK

DR

cee lo green

Fjärde försöke skapa ett förs

Cee Lo Green blev världsberömd som den ena halvan av duon Gnarls Barkley. Men efter två plattor tillsammans med Danger Mouse har sångaren nu återvänt till rollen som soloartist med ett album som innehåller ännu en megahit.

ORD: JOHN FOGDE HALLOWEEN HAR SATT hela sin prägel på Amsterdam. Stadens centrum bjuder på spökhus, pariserhjul och alla möjliga former av nöjen som de utklädda besökarna kan roa sig med under sista helgen i oktober. Samtidigt har GAFFA tagit sig till Holland för att träffa Gnarls Barkley-sångaren Cee Lo Green. Cee Lo som är aktuell med sitt tredje soloalbum *The Lady Killer*. Den annars utklädningsglada sångaren har dock inte deltagit i den gamla amerikanska traditionen, varken dagen innan eller under dagen då GAFFA

möter honom utsträckt på en liten soffa på ett hotell i stadens museitåta område. Innan mötet blev vi dock förvarnade om att den satte sångaren, trots ovetskapen om halloween, deltog i stadens uteliv kvällen innan. Den trötta sångaren låter uppriktigt förvånad över att vi är mitt i den importerade högtiden.

– Vi gick ut och tog några drinkar igår. Amsterdam är alltid en så levande och rolig stad att jag faktiskt helt hade glömt att det var en "helgdag". Men nu förstår jag varför det är så mycket som händer

här, säger sångaren ärligt ovetande.

Under sin tid som sångare i Gnarls Barkley har man kunnat skåda den nu 36-åriga Thomas DeCarlo Callaway utklädd till allt från Pedro ur *Napoleon Dynamite* och Wayne Campbell från *Wayne's World* till Darth Vader, Clark Kent och DR. Gonzo från *Fear And Loathing In Las Vegas*, samt flera andra färgstarka karaktärer. Men det är inte mycket till utklädnings den här gången. Den bakfulla sångaren är klädd i en löst sittande vit tröja, rödrandiga basketshorts av polyester, väldigt stora sol-

et att sta intryck

**"Vi skrev den för att skapa good ol' fashioned shock value."
Om megahitten Fuck You!**

glasögon och en guldkedja. Liggandes på soffan påminner han mest om en fallen Buddha-staty. Han sätter sig inte upp en enda gång så länge intervjun pågår, men ändå är han underhållande, trevlig och besvarar frågorna väl genomtänkt. Några av dem handlar naturligtvis om låten *Fuck You!* som från ingenstans dök upp på nätet med en text som i alla fall i USA kan beskrivas som kontroversiell, något Green mycket väl var medveten om.

– Vi skrev den för att skapa *good ol' fashioned shock value*, säger sångaren

med ett brett leende. Därefter rättar han sig själv.

– Det fanns faktiskt ingen egentlig anledning. Många har spekulerat i om den är självbiografisk men det är bara en fiktiv historia om att testa sig fram med olika kvinnor. Vi har alla varit med om att vilja ha någon och också att förlora någon så när du hör låten kan du låta din undermedvetna ilska komma fram. Man avskärmar sig liksom från det som har hänt och får peka *fuck you* till den eller det som irriterar en under en viss tid i livet.

Censur var inget hinder

Cee Lo erkänner att det kanske inte är särskilt vettigt att ha en låt med en så provocerande titel som *Fuck You!* som singel i USA och England. Han säger samtidigt att det inte var på grund av påtryckningar från skivbolaget som det gjordes en censurerad version.

– Jag vet faktiskt inte vad vi tänkte på, skrattar sångaren. Skivbolaget var hela tiden mycket entusiastiska angående låten medan jag själv var både för och emot hela grejen. Det var ju lättare att

utgå från att det inte skulle fungera. Så vi var förberedda på att det inte skulle gå bra när vi gjorde den andra versionen och den officiella musikvideon.

Det gjordes alltså en censurerad version med titeln *Forget You* men det var den censurerade låten och inte minst den inofficiella videon som skapade uppmärksamhet, då den slog igenom på YouTube i augusti månad. Den simpla videon blev genast en jättehitt, antagligen för att den i sin enkelhet framstod långt mera originell än vad påkostade videor normalt gör:

– Vi tyckte att låten hade en allsångskvalitet som till exempel låtarna från *Grease* och vi tog inte oss själva på särskilt stort allvar. Det verkade bara som ett snabbt och lätt sätt att introducera låten för folk. Det var ursprungligen inte mera i det än så. Men samtidigt är det också allt man behöver. Du får bara en chans att ge ett första intryck, så jag är glad över att det fungerade.

Första intryck har det annars varit många av i Cee Lo's karriär sedan han 1995 debuterade med Atlanta-kvartetten Goodie Mob, ett band som sångaren lämnade under inspelningarna av gruppens tredje album under 1999. Därefter släpptes två soloalbum och 2003 mötte Cee Lo Brian "Danger Mouse" Burton vilket ledde till bildandet av Gnarls Barkley. Genom singeln *Crazy* blev miljoner människor världen över introducerade för Greens unika röst. Och under väldigt kort tid gick han från att vara en respekterad hiphop- ▶▶

CEE LO GREENS NÄSTA PROJEKT

Den andra halvan av Gnarls Barkley har i dessa dagar fullt upp med att turnera med Broken Bells, producera U2 samt spela in med sin femte duo, Rome. Så hans fokus ligger som synes inte på ett tredje Gnarls-album. Även om Cee Lo har lovat ett tredje album kommer det inte att ske inom en snar framtid.

– Jag tänker inte ens på Gnarls Barkley om jag inte är tillsammans med Danger Mouse. Men jag skriver hela tiden på nytt och ibland känner jag att en låt skulle vara tillräckligt bra för någon annan. Under senare tid har det enda jag spelat in varit saker som kommit till för just den här plattan. Nästa projekt är Goodie Mob. Det är det som jag har mest lust att fortsätta med. Jag har börjat jobba lite här och där med det men jag har inte haft tid att ge det all min uppmärksamhet. Men det kan jag nu när *The Lady Killer* är ute. Nu får ni göra vad ni vill med den.

ALLA GÖR COVERS

Tre dagar efter att *Fuck You!* hade slagit igenom på Internet var den första covern färdig och den kom från 50 Cent. Rapparen hade lagt till en vers där han rappade till Cee Lo om att sno hans flickvän. Han gjorde dessutom en egen video som liknade den ursprungliga videon.

– Jag tyckte det var coolt. Det är väldigt smickrande att han tog min melodi och spelade in en egen version. Och att han inte stannade där utan också la ner ytterligare tid med en video. Det var första indikationen på vad den här låten skulle kunna utvecklas till. Jag kan ju inte stoppa någon som vill vara med och ha lite kul med min låt.

Sedan dess har tusentals lagt upp egna covers på YouTube. Man kan till exempel hitta bland annat Paloma Faith och Eliza Doolittle som framför sina tolkningar. Även TV-serien *Glee* har visat sin kärlek till Cee Lo och lät i november Gwyneth Paltrow sjunga *Forget You* i ett avsnitt. Stjärnan från TV-serien *\$#! My Dad Says*, William Shatner, utnyttjade ett uppträdande i talkshowen *Lopez Tonight* till att kritisera den amerikanska censurpolitiken genom att sjunga *Fuck You!*, som naturligtvis censurerades.

Men det här med covers går inte bara åt ena hållet. Till *The Lady Killer* har sångaren gjort en egen version av Band Of Horses-låten *No One's Gonna Love You* som kom ut i juli, långt innan någon hade hört talas om *Fuck You!*.

– Den var egentligen bara gjord som ett slags smakprov. Vi kände oss kreativa och ville gärna hylla en fantastisk låt och ett otroligt band. Samtidigt ville jag utnyttja att jag hade fria händer till att göra precis vad jag ville, så vi spelade in vår version bara för skojs skull. Men folk gillade den så vi beslutade oss för att plocka in Paul Epworth och låta honom arbeta med den. Den finns också i en akustisk version, men Pauls remix är den som folk har hört. Covern föll även den Band Of Horses i smaken och några månader senare spelade de, tillsammans med University Of Georgia Redcoat Marching Band, in en version av Cee Lo Green-singeln *Georgia* som släpptes i juni. Den kom dock inte med på *The Lady Killer*.

“Musiken har en filmisk kvalitet och jag vill att folk ska få en visuell upplevelse när de lyssnar. Så för mig var det som att göra soundtracket till en film när jag gjorde den här skivan.

►► pare till en vanlig popstjärna. Låten slog download- och hitlisterekord och även om duons efterföljande album inte var i närheten av lika framgångsrik kunde de två musikerna förmodligen ha ridit på *Crazy*-vågen i många år till. Istället har Cee Lo tagit en paus från sina olika utklädnader och släpper för tredje gången en skiva i egen regi. Skillnaden den här gången är en mycket större publik. Ironiskt nog har Cee Lo med *The Lady Killer* inte gjort ”sin mest personliga platta hittills” och låter sig inte fastna i klyschan: ju fler skivor i bagaget desto personligare uttryck.

– Bortser man från *Fuck You!* så är allt gällande teman och melodier det mest genomarbetade jag någonsin har gjort. Men för en gångs skull vill jag inte bli tagen på orden, jag vill vara en helt ny skinande produkt. Musiken har en filmisk kvalitet och jag vill att folk ska få en visuell upplevelse när de lyssnar. Så för mig var det som att göra soundtracket till en film när jag gjorde den här skivan.

Old School-musik med New School-musiker

För att uppnå detta allierade Cee Lo sig

med bland andra Bruno Mars (Mars har som soloartist en hit med *Just The Way You Are* och har också skrivit *Billionaire* till Tracie McCoy och *Nothin' On You* till BoB), Ben H. Allen (producent som har jobbat tillsammans med Deerhunter och Animal Collective), Salaam Remi (producent på båda Amy Winehouses skivor) och Paul Epworth (som startade sin karriär med att producera debutalbumen åt The Futureheads, Maximo Park och Bloc Party). Med andra ord en imponerande gästlista men varför göra ett Motown-inspirerat album med ett gäng ”lärlingar” när man exempelvis hade kunnat slå sig samman med mästaren, Quincy Jones?

– Om jag ska vara ärlig så har jag inte tänkt på det men det hade inte varit en dum idé. Motown-grejen kändes som en självklarhet för mig. Det var inte något jag medvetet försökte jobba fram. Jag gjorde minst 70 låtar till det här albumet och det var inget lätt jobb att korta ned dem till bara 14. Men det skulle verkligen inte vara en dålig idé, säger han eftertänksamt innan han flyttar sig lite i soffan för att komma närmre diktafonen.

– Så, Mr. Jones, om du läser detta ... ☺

DISKOGRAFI

GOODIE MOB:

Soul Food (1995)

Cee Lo rappar på albumet, där gruppen dessutom får hjälp av OutKast och världen blev för första gången introducerade till uttrycket *Dirty South*.

GOODIE MOB:

Still Standing (1998)

Albumet markerar en övergång från rap till sång för Cee Lo, vilket är extra tydligt på låten *Just About Over* som är ett regelrätt rocknummer.

GOODIE MOB:

World Party (1999)

Cee Lo lämnade gruppen under inspelningarna till albumet som gav Kanye West tidig kredd för producerandet av låten *Rebuilding*.

CEE LO GREEN:

And His Perfect Imperfections (2002)

På sitt första soloalbum tar Cee Lo på allvar på sig rollen som sångare och återigen får han hjälp av OutKast, som nu har blivit världsstjärnor.

CEE LO GREEN:

Is The Soul Machine (2004)

Trots bra recensioner och hjälp från Timbaland och The Neptunes säljer inte heller det andra soloalbumet särskilt bra och sångaren förlorar sitt skivkontrakt.

GNARLS BARKLEY:

St. Elsewhere (2006)

Duons miljonsäljande och Grammis-vinnande debutalbum blev nummer ett i England. Även singeln *Crazy* gick upp på första plats och blev en världshit. Albumet genererade fyra singlar inklusive en cover av Violent Femmes *Gone Daddy Gone*.

GNARLS BARKLEY:

The Odd Couple (2008)

Album nummer två var trots fina recensioner långt ifrån samma succé som debutskivan och bland singlarna klarade sig *Going On* bäst. Albumet kunde även laddas ner från deras hemsida i en instrumental baklängesversion och följdes upp av EPn *Who's Gonna Save My Soul* som är det sista man hört från Gnarls Barkley.

CEE LO GREEN:

The Lady Killer (2010)

På alla sätt en comeback för Cee Lo som tidigare inte har haft någon större lycka som soloartist. Men nu är han tillbaka på listorna, inte minst med *Fuck You!* som ser ut att ta priset som årets största landsplåga.

INTRODUCING
PACE[®] Web Shop
PACEJEANS.COM

Photo by: www.bernerfoto.se

A collage of Polaroid-style photographs showing the band Sugarplum Fairy performing live. The photos are arranged in a circular pattern around the central text. The photos show the band members playing instruments like drums, guitar, and bass, and singing into microphones.

PEACE & LOVE 2010

Sugarplum Fairy

NY LIVE DVD
UTE I DECEMBER

Innehåller även intervju med bandet,
tidigare **utgivna** låten "Misery"
samt livematerial från deras
tidigaste spelningar.

KÖP DEN VIA:
www.peaceandlove.nu samt
www.sugarplumfairy.nu

DET SKA INTE

I höstas spelade Mando Diao in ett MTV Unplugged-program. En uppgift som i verkligheten var svårare än man kunde ana innan. Efter en Ray Davies-jakt, Lil Wayne-drömmar och lite busnesstrubbel finns nu sessionen både som skiva och film.

GÅ FÖR

ORD: ÖZGÜR KURTOGLU BILD: VIKTOR WALLSTRÖM

GUSTAF NORÉN SKRATTAR, skakar på huvudet och kollar på när bandkollegan Mats Björke leende täcker för sitt ansikte med sina händer. Det är förmiddag i ett novemberkylligt men soligt Stockholm och Mando Diao-medlemmarna har precis berättat om hur Ray Davies vägrat lämna sin London-lägenhet när skivbolagsrepresentanter ringt för att ta honom till Berlin där Mando Diao tidigare i höst väntade på The Kinks-legenden.

– Tyskarna var tvungna att flyga en snubbe till London för att ta tag i Davies och säga "kom, nu går vi". Han kom till Berlin och var hur cool som helst, en jättecool snubbe, men mot managers och skivbolag var han helt ... säger Norén och låter en menande tystnad hänga kvar i luften.

En skepticism mot den industriella biten av musikindustrin närmast genomsyrar till stor del samtalet med Norén och Björke, men de egna representanterna är ändå tydligt älskade. När Mando Diaos egen representant springer in i rummet för att rycka dem i ärmarna lite är det inte bara

den absurda upplevelsen som Mando Diao gått igenom i och med skapelsen av livedokumentet *MTV Unplugged - Above and Beyond* som lockar fram skratten men också det typiska med situationen. Att jobba med både MTV och Universal samtidigt däremot, det visade sig vara betydligt svårare än förväntat.

– Det var ju verkligen en större grej än vad man hade kunnat ana. Det var fantastiskt ändå att få göra det även om man slets i bitar, säger Mats Björke stillsamt, och nickar trött när Gustaf Norén börjar tala om att när bandet gick upp på scen för att spela visste de inte om kontraktet var klart mellan skivbolaget och MTV, om det var MTV Unplugged eller bara en Mando-spelning som skulle kosta bandet otroliga summor:

– Den där konserten var livsfarlig, bara livsfarlig och genrepet gick åt helvete. Det var verkligen en tunn, tunn lina vi balanserade på hela konserten och liksom, som en Super Mario Bros.-bana där man måste hoppa hela tiden, allting rör på sig och det ska komma i timing hela tiden och bara

panik, och så klarar man sig precis. Hela konserten var så. Vi har inga extraliv.

Kontrollant från LA flögs in

Mando Diao fick ett erbjudande de bara inte kunde tacka nej till, som ledde till att bandet i princip var tvungna att jobba 12 timmar om dagen varje dag ända fram tills konserten. Norén berättar vidare om hur otroligt svår hela produktionen verkligen var och går in på exakt varför det är så svårt när företagsfolk kommer in och börjar peta på obetydligheter:

– Det blev ett jävla rabalder kring det, att vi skulle stå upp, för MTV Unplugged är sittande. Och helt plötsligt från ingenstans kastade sig det amerikanska kontoret in i debatten och meddelade oss två timmar innan giget. De hade skickat en snubbe som bara skulle kolla hur vi gjorde, från Los Angeles till Berlin åker han bara för att övervaka. Det skulle tydligen finnas en stol på scen så att man kunde sitta ner, för att det var deras signum, suckar Norén och ser för en stund väldigt trött och oförstående ut, som att bara tanken flera månader senare fortfarande gör honom obekväv.

Ville ha med Lil Wayne

De är väldigt fundersamma bägge två, Mats Björke och Gustaf Norén. De förklarar tydligt att de var ute efter en skådespelerska, en ikon och någon som är helt okänd som gästartister, men också att de skäms en hel del över hur Daniel Haglund, som kallas för konsertens allra viktigaste gäst, behandlades när han slängdes ur bandet 2003. Ingen av dem rör en min när Gustaf Norén berättar att det enda som hindrade Mando Diao från att fråga om Lil Wayne ville vara med på konserten var hans då ännu icke avslutade fängelsestraff, att New Orleans-rapparen varit den viktigaste

artisten för Borlänge-bandet de senaste fem åren och att en cover på hans låt *Prostitute 2* hade passat perfekt i konsertrepertoaren. Och ingen av dem ser Mando Diao som ett band utan bäst före-datum som kör vidare likt Rolling Stones om 30 år.

– Jag kan bara tala för mig själv och ... jag kan inte det, jag kan inte, slår Gustaf Norén fast och skrattar nästan åt tanken samtidigt. Jag förstår Rolling Stones, för det

DE STORA GÄSTARTISTERNA

GUSTAF NORÉN:

– Vi ville ha en sorts karaktär som folk kände igen på något sätt. En skådespelerska, och då visade sig Juliette Lewis vara ett självklart val på många sätt. Vi hade aldrig hört hur hon var musikaliskt förutom att vi hade hört hennes band. Många artister kan bara sjunga sina egna låtar men hon var bara rå talang. Det var väldigt, väldigt härligt att jobba med henne.

– Ray Davies, det var väl vårt eget godis liksom. Vår publik är mellan 15-25 år, och vi är inga 40-talister utan har upptäckt Ray Davies via våra föräldrar som är 50-talister. Våra fans är tio år yngre än vad vi är och vad deras föräldrar lyssnar på vet jag inte. Frågan är om de har kontakt med den musiken som skapades på mitten på 60-talet på samma sätt som vi har. På något sätt var det någon form av historiektion att ha Ray Davies där som någon påminnelse om var vår musik kommer från, varför vi låter som vi låter. Så ja, Ray Davies var med för att vi ville ha någon form av ikon för den musiken vi spelar.

ÖR ENKELT

BANDETS FRAMTID

Mando Diao har kommit till punkten då de som band gjort det mesta, som samlingsplattor, film, en massa turnéer. Så, vad kommer närmast?

GUSTAF NORÉN:

– Det finns kraft för en skiva till, det är det enda vi kan säga. Vi räknar ju inte med att göra så många skivor till. De senaste fem åren har varje skiva varit den sista. Vi arbetar väldigt mycket på just de känslorna som finns idag, så vi har väldigt svårt att se oss själva som ett äldre band.

MATS BJÖRKE:

– Som rockmonster. Det är inte vi. Det känns väldigt konstigt.

GUSTAF NORÉN:

– Nej, det är en tanke som inte tilltalar oss. Vi får väl se då. Det kanske blir en skiva till. Så. Ungefär så känner vi. Det finns musik klart men det är aldrig en garanti.

“Den där konserten var livsfarlig, bara livsfarlig och genrepet gick åt helvete. Det var verkligen en tunn, tunn lina vi balanserade på hela konserten.” Gustaf Norén

kan inte vara enkelt när du har tusentals anställda, ett företag, en miljardindustri. Det är inte lätt att dra i den bromsen. Det krävs en väldigt speciell personlighet och det är inte många människor som har den personligheten. Jag tror faktiskt att vi håller på att samla på oss den kraften, att göra som Ebba Grön gjorde, bara skicka ut ett pressmeddelande, ett TT-meddelande skrivet på skrivmaskin. Jag tycker på något sätt att det

är någonting som, om man ska influeras av nånting så är det just den kraften. För det är oftast den kraften som gör att till exempel Refused var så bra som de var, kraften som sen gjorde att de kände att de hade rätten att ta sitt eget liv. Självmordsfantaster sätter in det i ett filosofiskt perspektiv att man har rätt att ta sitt eget liv, som människa blir det jävligt komplicerat. Men som band så är det någonting som vi förespråkar.

Lyckligt slut

När intervjutiden tagit slut och handskakningar och andra trevligheter utbytts kommer bandets representant in och berättar om en smygvisning av konsertfilmen på Berns under kvällen. Direkt infinner sig en känsla av det Gustaf Norén pratat om: kontroll och styrkan att själv kunna säga nej. För visst känns det ändå logiskt, att dessa kostymklädda stiliga,

skarpa och intelligenta män som hyllar Lil Wayne lanserar dokumentationen av bandets bästa konsert i karriären på Berns i Stockholm. Det känns som ett eget val, ett som passar Mando Diao, ett som de kan stå bakom utan att någon annan står vid sidan om och petar. Precis som Mando Diao vill ha det ☺

En dandys bekännelser

Extravaganta kostymer, en frisyr där varje hårstrå ligger korrekt efter order, ett genomtänkt kulturellt uttryck. Genom hela sin karriär har Bryan Ferry varit det estetiska trogen. Här berättar mannen som lägger stor vikt vid sitt yttre om sin relation till kvinnor, Bob Dylan och om framtiden för Roxy Music.

ORD: KRISTIAN GIDLUND

ÅTTA STUDIOALBUM MED Roxy Music. Tretton på egen hand. Bryan Ferry bör inte betecknas som någon latmask. Trots sina ihärdiga insatser för populärkulturen har den avslappnat själv-säkra britten inga planer på att dra sig tillbaka. Han anammar inte något pensionsystem när han nu vid 65 års ålder är tillbaka med albumet *Olympia*. Omslaget pryds av skandaldrottningen Kate Moss, i traditionsenlig Roxy Music-anda. Lättklätt, en aning vågat. Inbjudande. Bandet hade mer eller mindre som signum att låta sparsamt klädda damer stoltsera på omslagen. Och Bryan Ferry tycks omätlig när det kommer till det täcka könet. Den inte helt obekanta Jerry Hall, Salvador Dalis musa och tillika mångsysslaren Amanda Lear och den än honom 35 år yngre Katie Turner är bara några av de kvinnor som han har haft relationer med. Det är inte helt omöjligt att Bryan Ferry är en något mer rumsren version av Gene Simmons.

– Mitt intresse för kvinnor kommer nog från mina år som barn då jag bläddrade i magasin och gick på bio. Det var alltid vackra kvinnor med i filmerna: Elisabeth Taylor, Marilyn Monroe, Grace Kelly. Jag kom nog att glamourisera dem, förklarar han med ett välbalanserat skratt.

Provocerande för borgerligheten

Även musikaliskt har kvinnor ständigt varit närvarande. Det vittnar titlar som *Siren*, *My little girl* och *Party doll* om. Och listan kan göras betydligt längre.

Olympia är tänkt att ses som en modern hyllning till konstverket från 1863 med samma namn, skapat av Édouard Manet. Tavlans väckte ramaskri, fick borgerligheten att sätta champagnen i vrångstruppen och svimma av provokation när den två år senare i Paris avtäcktes och visade en kvinna i bara mässingen.

Under årens lopp har kvinnokarlen Bryan Ferry vid ett flertal tillfällen vittnat om besivelsen över att Jerry Hall hängde ut honom och deras förhållande i biografien *Tall tales*. Boken kom ut 1985, drygt ett år efter att supermodellen fått sitt första barn med Mick Jagger.

– Jag har alltid försökt tona ner mitt privatliv i offentligheten, säger han lugnt.

– Det är svårt. Jag vill inte se mig själv hängas ut. Men jag har nog varit mer framgångsrik än många andra. Det har inte varit ett problem för mig på väldigt länge. Nu för tiden är jag inte så intressant för tabloidpressen. Jag får inte så mycket uppmärksamhet där längre.

Vad tycker du om fenomenet att fläka ut res-terna av ett förhållande för allmän beskådan?

– Jag tycker att det är orättvist. Folk kommer alltid att säga dumma saker om dig. Man får försöka ignorera det.

När kommer din biografi där du lägger korten på bordet?

– Jag skulle gärna skriva ner mina memoarer. Men som det ser ut just nu så har jag inte tid. En vacker dag skulle jag vilja göra det, och då skulle jag reda ut ett och annat.

Bryan Ferry fortsätter att berätta om sin fallenhet för biografier, om sin förkärlek till starka karaktärer. Han är på väg att börja med *Life* av Keith Richards, men är för tillfället upptagen med någonting helt annat.

– Av någon anledning är jag väldigt intresserad av den franska revolutionen, hur det hela startade och bara blev värre och värre, redan från Ludvig XIV och framåt. Det var en väldigt turbulent och färgfull tid.

Tolkar Tim Buckley

På det nya albumet, som GAFFAs Daniel Swedin i en recension hävdade var "ett styrkebesked" och "en välproducerad promenad ner för minnenas gata" återfinns samarbeten med bland andra Johnny Greenwood, David Gilmour och Scissor Sisters. Inte helt oväntat dyker också ett par covers upp, *Song to the siren* av Tim Buckley och *No face, no name, no number* av Traffic. Bryan Ferry har aldrig varit främmande för greppet att ta sig an andras verk. Genom karriären har han haft en extra fäbless för Bob Dylan. År 2007 släpptes *Dylan-esque*, där Ferry tolkar den buttre jänkaren. Intressant, då de båda artisterna på många sätt står långt ifrån varandra. Dylan på ena kanten som inåtvänd och djup, Ferry på den andra som extrovert och i det närmaste ytlig.

– Det kan nog verka så. Det är nog mest för att jag har varit upptagen med ett glamouröst uttryck sedan Roxy Music. Han kanske verkar mer jordnära, men jag har i och för sig aldrig träffat honom ... jag läste hans biografi och märkte att vi hade mycket gemensamt. Vi kommer båda från ganska blygsamma förhållanden. Han flyttade till New York, jag drog till London. Och det finns många likheter även när det kommer till musiken. Jag tycker att det är fascinerande, att vi gillar samma saker, men att våra uttryck blir så olika.

– Och när det kommer till att tolka andras låtar ... det är så vackert när man hittar någon annans låt, när man tror sig förstå vad personen vill säga och att man vill göra en egen version av det, på ett sätt som inte har gjorts förut. Den här gången ville jag tillföra ytterligare en dimension till mina egna låtar.

VACKRA SKIVOMSLAG

– Jag läste konst på universitetet. Då visste jag inte att jag skulle syssla med musik, jag ville bli konstnär. Sen när vi skulle släppa vårt första album med Roxy Music så såg jag det som ett bra tillfälle för att uttrycka mig visuellt. Och många kom att gilla det. Det anknöt till musiken på ett bra sätt. Sen fortsatte det bara. Det blev ett sätt att känna igen oss, ett kännetecken för bandet.

– Den här gången ville jag återigen ha en glamourkvinna på omslaget och då kändes Kate Moss som ett naturligt val. Jag träffade henne på en spelning med Primal Scream och fick reda på att hon var ett stort fan av Roxy Music. Hon ville gärna fotas för omslaget.

– Mitt favoritomslag med Roxy Music är nog det första, och av mina egna väljer jag det senaste. När det kommer till andra artister så är jag väldigt förtjust i *Beggars banquet* med The Rolling Stones. De har alltid varit bra när det kommer till skivomslag.

“Mitt intresse för kvinnor kommer nog från mina år som barn då jag bläddrade i magasin och gick på bio.”

Roxy Music samlade

På *Olympia* finns för första gången sedan 1973 samtliga från originaluppsättningen av Roxy Music med i startuppställningen: Brian Eno, Andy Mackay och Phil Manzanera. Eno lämnade bandet under nyss nämnda år efter meningsskiljaktigheter med ståthållaren Ferry. Brian Eno kom att skapa en producent- och solokarriär byggd på mystiska ljudlandskap, samtidigt som Roxy Music toppade listor och sålde album i parti och minut. Men i år fungerade de forna kombatanterna tillsammans i studion igen.

– Många verkar tro att vi fortfarande ligger i krig med varandra. Det gör vi inte. Vi kommer faktiskt riktigt bra överens. Det är inte så märkvärdigt egentligen. Vi har ju arbetat tillsammans mycket förut. Men visst, det var underbart att få göra det igen. Jag skulle gärna göra det mer. I något projekt där vi kan lägga ner mycket tid, något mer experimentellt, kanske instrumentalt. Jag skulle gärna se oss göra filmmusik. Det skulle vara intressant. Det skulle nog bli bra. Men vi är tyvärr väldigt upptagna båda två.

Ditt första soloalbum kom ut året efter att ni debuterade med bandet. Varför var du så tidigt i behov av att göra det?

– Vi gjorde de två första albumen med Roxy Music väldigt tätt inpå varandra. *For your pleasure*, som fortfarande är en av mina favoriter, var ganska mörk. Då kände jag att jag behövde göra någonting annorlunda. Jag ville göra en skiva med låtar som jag tyckte mycket om, som hade skrivits av andra människor. För mig var det inte så märkligt. Att tolka verk är vanligt inom jazzen, och jag såg det som att jag gjorde samma sak.

När får vi höra ett nytt studioalbum med Roxy Music?

– Ett tag tänkte jag att *Olympia* skulle bli ett album för Roxy Music, men efter några veckor så kände jag att det inte var rätt projekt för det. Jag vet faktiskt inte om det någonsin kommer ett nytt album med Roxy Music ☺

■ ■ hardcore superstar ÄRLIGHET VARAR LÄNGST

Knappt har förra albumet hunnit märkas om till lågpris innan Hardcore Superstar återigen är på offensiven. *Split Your Lip* är för första gången en skiva där svidande ärliga texter visar upp bandets sanna jag. "Nu har vi kunnat skriva om att man har träffat en brud som slår en i sängen."

ORD: CARL LINNAEUS BILD: MICKE JOHANSSON

ALKOHOLEN FLÖDAR i den lilla logen. Efterfesten är i full gång när Jocke Berg och Magnus "Adde" Andreasson torkar svetten ur pannan efter ännu ett givande arbetspass. Sångaren respektive trummissen i Hardcore Superstar är kända för att vara den dampiga duon i kvartetten, och fnissande förklarar de ivrigt vad det egentligen är för slags läppar som åsyftas i titeln till färskva *Split your lip*. Med ett gäng öl innanför västen och energin uppskruvad till elva kommer de i ett rasande tempo berätta allt och lite till om tillkomsten av sitt sjunde album. Ett album som på ytan till synes fortsätter att grota ned sig i devisen sex, droger och rock'n'roll. Men Adde menar att det går djupare än så:

– En grej som vi pratade om tidigt var att texterna på den här plattan skulle vara svidande ärliga, säger han och slår sig ned i ett hörn avskilt från stöj och glam. Vi ville inte på något sätt försköna det vi nu skrev om. Som att man har träffat en brud som slår en i sängen. Skit samma om det framstår som stötande eller fånigt. Så länge vi skriver om vad vi upplevt kan det inte bli mer ärligt. Självt tycker jag att det är skittöntigt när folk skriver om något som de inte är.

En av de mer självutlämnade låtarna är den akustiska *Here comes that sick bitch*.

– Jag tänker inte hänga ut någon, men det finns någon av oss fyra som har varit ihop med den här tjejen. Till och med två av oss, med samma tjej.

Likaså avslutande *Run to your mama*, även den akustisk, är självupplevd och handlar om före detta gitarristen Thomas Silver, som hoppade av bandet i januari 2008.

– Dagarna efter att han slutade skrev jag en text rätt upp och ned om vad som hade hänt. Han var jävligt förvirrad, och hans anledning till varför han hoppade av beskrev jag i *Run to your mama*. Sedan dess har Thomas ändrat sin historia efter humör. Om du skulle fråga honom i dag skulle han uppge en helt annan anledning. Men det han sa då var att han längtade till, och prioriterade sin fru och ville sova i sin egen säng. Därför skrev jag att han borde springa hem till sin mamma om han inte klarar av det här livet.

Tyra Banks vs. Groupie

Split your lip är det album som lanserats tätast in på sin föregångare. Anledningen

beror enligt gruppen, som även utgörs av gitarristen Vic Zino och basisten Martin Sandvik, inte alls på att de ser fjolårets minst sagt välproducerade *Beg for it* som ett personligt misslyckande som snabbt behövs rättas till. Jocke förklarar ändå hur *Split your lip* är en direkt motreaktion på *Beg for it*:

– Den är mer av en käftsmäll i ansiktet. Inte lika polerad som *Beg for it*, utan den känns mer ärlig. Innan har vi gjort det lite svårare än vad vi har behövt.

– Sedan tog vi bort allt tjafs i arrangemangen den här gången, fortsätter Adde. Istället för att göra allting så komplicerat bröt vi ned allt till att bara stå i ett rum och lira. Vi ville att alla låtarna skulle kännas som *Panama* med Van Halen – en skön vibb.

Trummisen förklarar med hjälp av en av sina vanligt förekommande liknelser orsaken till att de nu tänkt om:

– När man har träffat en brud som känns fel söker man sig sedan till det motsatta. Inte motsatta könet kanske, men till någon som inte alls har något med ens ex att göra. Det som fanns hos min förra tjej vill jag absolut inte ha i min nästa tjej. *Beg for it* är som Tyra Banks medan *Split your lip* är lite mer av en groupie.

Störst skillnad är tveklöst att studiotiden krympt från föregångarens fyra månader, till de futtiga fem dagar som uppföljaren behövde.

– Att det gick så snabbt beror på att det inte är vi som spelar på plattan, flinar Jocke.

– Vi hyrde in Backyard Babies, tjoar Adde. De kan ju lira till skillnad från oss! Gapskratt.

– Vi ville helt enkelt göra en liveplatta i studion, fortsätter han. En sådan ska man inte pilla med för länge.

Det här med att lägga allting live i studion var något som Jocke tog lite för bokstavligh.

– Jag var förvirrad och trodde att jag också skulle sjunga in allt live samtidigt som de andra la grunderna. Jag gav allt jag hade tills vår producent Tobbe Lindell sa: "Hur orkar du stå och lägga stödsång på det sättet i åtta timmar i sträck?" Då hade jag hållit på i tre dagar i tron att det handlade om riktiga tagningar. Mycket av sången från de här dagarna hamnade

ändå på plattan i slutändan, så det var inte helt bortkastat.

Den kassa trilogin

Sedan Hardcore Superstar återuppfann sig själva med 2005 års självbetitlade album (i folkmun kallad den svarta plattan) har framgång fött framgång. Succétrilogin fortsatte i form av *Dreamin' in a casket* (2007) och *Beg for it* (2009) som ytterligare flyttade fram positionerna.

– Nu inleder vi en ny trilogi, funderar Adde. Vad som kännetecknar de tre senaste skivorna är att de alla har intron lånade från filmmusik. Och trilogin dessförinnan kännetecknas av att de var kassa.

Anser ni själva att den första eran av Hardcore Superstar var så usel?

– Jag spyrr på en låt som *Someone special* från debuten, klargör Jocke. Men jag står ändå för den. När jag är ute och rör mig bland folk efter ett gig är det inte ovanligt att tuffa death metal-fans kommer fram och skriker låten i örat på mig. För mig är det inte Hardcore Superstar, men jag förstärker att andra tycker det. Det var först på den svarta plattan som vi började göra musik som vi själva ville lira och som fick oss att må bra. Vi slutade bry oss vad andra tyckte, som vårt skivbolag i England som ville att vi skulle låta som The Hives.

Men hade ni inte bildat bandet bara några år tidigare i syfte av att göra musik för er själva?

– Jo, men samtidigt var vi ett rätt så spretigt och flummigt band, resonerar Adde. Ju äldre vi blev desto mer märkte vi vilka ingredienser om fungerar bäst. Man måste laga ett par rätter innan man hittar smaken. Man kan inte blanda i för många kryddor, men det fattade vi inte i början.

Metaforerna vill inte sluta hagla när han förklarar varför det bara är av goda att hålla sig till ett och samma recept.

– Tränar man på ett gym så hittar man till slut sitt personliga schema som fungerar och ger mest resultat. Och det är alltid skönt att känna att man är bra på något.

– Du kan likna oss vid Coca-Cola, tänker Jocke som också sitter inne på en allegori. Det finns bara ett fåtal människor i världen som vet receptet på Coca-Cola, och det finns bara fyra människor i världen som vet receptet på Hardcore Superstar ☺

LISTAR SINA EGNA FAVORITER MED HARDCORE SUPERSTAR

BAG ON YOUR HEAD

Jocke: – Den förmedlar en vanvetig energi samtidigt som den får mig att känna en stark tillhörighet med musiken. Det finns ingen låt i vår setlista som jag känner samma slags gemenskap med. Varje gång jag sjunger den upplever jag en euforisk känsla.

HERE COMES THAT SICK BITCH

Adde: – Just nu känner jag att det är den bästa låten vi har gjort. Texten handlar om något som alla kan relatera till. Det är sällan man har ett förhållande med någon och så tar det bara tvärt slut. Det tar slut en gång, och så träffas man igen, och håller på så ett tag.

HATEFUL

Jocke: – Det är framför allt versen som känns helt fantastisk att sjunga. Lite som om Ronnie James Dio har smugit sig in i låten. Den har det där mörka melodiösa som han var en mästare på.

KICK ON THE UPPERCLASS

Adde: – Den låten har det riffet och samtidigt en bra text. I vanliga fall hatar man överklassen för att de har andra förmåner än en själv. Vi tycker inte om dem för att de tar våra tjejer eftersom de har råd att bjuda på champagne.

INTO DEBAUCHERY

Jocke: – Jag älskar energi och det är en låt som förmedlar en sanslös intensitet. Den är som ett ordnat kaos och jag känner mig jävligt tuff när jag sjunger den. Hela bandet står på tå när vi framför den live.

Vad som kännetecknar de tre senaste skivorna är att de alla har intron lånade från filmmusik. Och trilogin dessförinnan kännetecknas av att de var kassa.

I ljuset av Hans-Erik

Han gjorde upp med drogerna och lämnade den gamla rollen som Turbonegros sångare Hank von Helvete. En ny roll fick han som Cornelis. Men Hans-Erik Dyvik Husby framträder numera som sig själv, och tycker att han blivit en oerhört bra artist sedan han lämnat missbruket bakom sig.

ORD: EMANUEL VIDELA BILD: MICHAELA TUNGSTRÖM

DET VAR DEN väntade födseln av en dotter som gjorde att Hans-Erik Dyvik Husby på allvar bestämde sig för att lägga av med drogerna efter att ha levt med ett missbruk i 24 år. Han hade vid det laget gjort sig känd som Hank von Helvete, kontroversiell sångare i det norska deathpunkbandet Turbonegro. Med dem hade han erövrat scener och fans. De förenade jeansklädda människor under namnet Turbojugend, de hade en provokativ homoestetik och deras uttalanden väckte uppmärksamhet. Allt detta hade skett parallellt med Hans-Eriks missbruk – i vissa lägen hade drogerna äventyrat bandets existens. Men ställd inför hotet att förlora vårdnaden om sin dotter gick det upp för Hans-Erik att det bara fanns en väg: att på allvar göra upp med missbruket.

– Hon skulle få växa upp med en drogfri och snäll pappa. Någon gång kunde det komma tankar om att jag kanske skulle ge upp, men det gick aldrig så långt att jag tänkte på det som ett verkligt alternativ, så fan heller, berättar Hans-Erik.

Så han skrev in sig på ett behandlingshem i Eslöv. Och lyckades övervinna drogena på så kort tid som tre månader.

– Jag har nog aldrig haft så roligt som under den tiden. Jag lärde mig verkligen att leva och att tänka positivt, berättar han.

När han var färdig var det inte bara en ny familjesituation och livssituation som gällde. Av bara farten följde en förändring av musikern Hans-Erik.

– Jag har blivit en oerhört duktig artist sedan jag slutat med droger. De

sista inbokade Turbonegrospelningarna sommaren 2009 var kanske de bästa vi gjort, och det har jag hört att andra också tycker. Jag kände att jag hade kontroll på situationen, och att jag med mina tankar kunde styra det som hände. Jag tvekade inte längre över att stå på scenen, det var inte tungt. Jag fick känna vilken kraft man kan ha som människa.

Vad var det för tvivel du hade känt när du stod på scen tidigare?

– Oj, nu blir det en teknisk grej här. Men kortfattat kan man säga så här: droger påverkar hjärnan och gör att man måste anstränga sig mer för att ta in information utifrån. Man blir trögare och börjar tveka på om det man upplever är sant eller inte. När publiken applåderade eller dansade förstod jag inte alltid om de tyckte att det var bra på riktigt. Och det kunde vara tvärtom också: att jag trodde att jag var rätt ute, men i själva verket kunde publiken undra vad jag höll på med.

Stolt över det som varit

Turbonegro har han just nu tagit en paus från. Men han är noga med att påpeka att han just nu har lämnat bandet, inte tagit död på det. Sin gamla roll som Hank von Helvete har han också tagit en paus ifrån.

– Det är skönt att få vara lite snäll också. Jag är väldigt snäll själv egentligen, så det är okej att vara Hans-Erik igen.

Att inte längre kunna gömma sig bakom rollen som Hank ger honom inget obehag.

– Det var värre när alla trodde att jag

var ond. Jag är en person som gärna vill kommunicera med andra människor, det var därför jag ville bli artist. Samtidigt vet jag hela tiden hur mycket jag öppnar dörren till mig själv och mina tankar och hur ärlig jag kan vara.

Men den som tror att han ser tillbaka på flera år som en av rockmusikens mest kontroversiella och karaktäristiska figurer med negativa glasögon har fel. Även om besvikna fans kan ha haft funderingar över Hans-Eriks relation till sitt gamla band efter att det lagts på is.

– Jag är jättestolt över det vi gjorde med Turbonegro. Även om jag vet att jag har gjort på det här sättet nu. Jag har inte tagit avstånd från tiden med bandet. Jag hoppas att de gamla Turbonegrofansen ska förstå det och uppskatta det jag gör nu också, för jag gillar ju mina gamla Turbojugends. Men tiden kommer visa att det här var rätt beslut.

En musiker ville ut

Hans första uppdrag som musiker i eget namn blir skivan *I ljuset av Cornelis* med tolkningar av Cornelis Vreeswijks musik – något som Hans-Erik säger att han var tvungen till för att kunna lämna filmprojektet bakom sig.

– Som skådespelare är ramen satt. Men inne i mig fanns en musiker som ville ut. När Joaquin Phoenix spelade Johnny Cash i *Walk the line* fortsatte han inte med att göra en skiva och turnera, men jag gör den grejen och bryter lite med vad som är normen. Joaquin Phoenix är en skådespelare men jag är även en musiker.

Han kände till Cornelis musik sedan tidigare, och kallar honom för en trubadurpunkare som han tidigt respekterade. Skivan blev ett sätt att söka sig tillbaka till de gamla favoriterna: klassisk amerikansk rock som en gång i tiden var en ögonöppnare för Hans-Erik.

– Jag tycker att vi fick till en del rätt sköna västkustgrejer, och andra lite flummigare spår.

I studion fick han hjälp med produktionen av Jack Vreeswijk och Tobias Fröberg. Tillsammans letade de efter och fann den tolkning som kändes mest personlig.

– Det var roligt att göra den här skivan. Arbetet med en stor rockskiva kan vara

jobbigt. Här fanns det redan tidigt en positiv inställning till projektet. Det har funnits en vänskap mellan oss som varit viktig under inspelningen.

Det är möjligt att Hans-Erik släpper en ny skiva i eget namn igen – åtminstone en till har han i sig tror han. Men han är ändå rätt hemlighetsfull när det gäller framtidsplanerna. Han säger sig inte ha lämnat rockscenen, och verkar inte ha några intentioner till det heller. Men mer än så vill han inte riktigt dela med sig av i nuläget. Mer material än den nu aktuella skivan säger han sig inte arbeta med för tillfället.

Nybliven stockholmare

Under sommaren bosatte sig Hans-Erik med familj i Stockholm. Filminspelningen var färdig, och han upplevde att staden var så vacker att han ville stanna. Sverige var förknippat med positiva saker: han blev drogfri här, han hade positiva och engagerade fans och han upplevde att det fanns en annan, trevligare stämning i Stockholm.

– I Sverige hade ni ju finanskrisen, och det gjorde att folk fick börja vara snälla mot varandra istället. Så det är lite artigare. Men jag är ju trots allt fortfarande norsk.

De svenska Turbonegrofansen har dessutom varit snabba på att acceptera och ta till sig Hans-Eriks nya karriär. För det stödet är han tacksam.

Hans-Eriks nästa steg är att åka ut och turnera med skivan. Sju datum är inplanerade över Sverige och Norge, och förhoppningen är att även de gamla fansen ska kunna känna att de har en plats i sammanhanget.

– Det ska bli häftigt att komma ut och spela. Tanken är att vi ska kunna samla tre generationer under en kväll: ungdomarna, föräldrarna och mor- och farföräldrarna. Om man inte tycker om varandra så kan Cornelis bli den sammanhållande kraften, säger Hans-Erik och skrattar.

Övergången från den gamla scenfiguren är förstås iögonenfallande, och någon kanske har funderingar över hur det kommer att bli. Hans-Erik känner sig åtminstone lugn över att möta den situationen.

– Jag tror att det kommer bli hur bra som helst ☺

HANS-ERIKS DRÖMROLL

Som skådespelare har Hans-Erik fått inleda med två roller som förpliktigar: Jesus och Cornelis Vreeswijk. Två snälla figurer, som Hans-Erik uttrycker det. Men en roll som han skulle vilja spela i framtiden är:

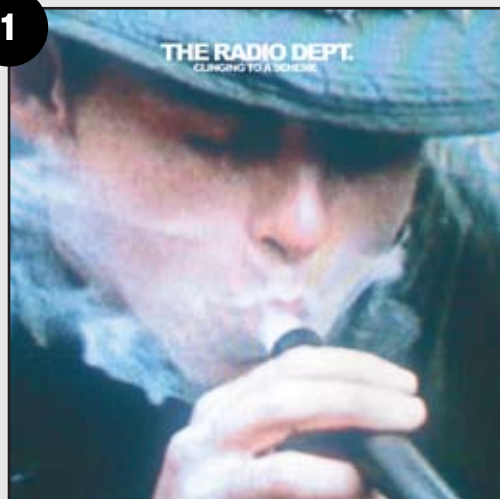
– Den historiske Dracula, alltså Vlad Tepes. Han ville väl, försvara land och rike mot Osmanerna och arbeta för Gud. Istället blev han ihågkommen som allas Satan. Allt gick fel. Han var en människa men blev ihågkommen som en övernaturlig vampyr.

Skådespeleriet har blivit en viktig syssla för Hans-Erik. Det är ett sätt för honom att reflektera över sig själv och livet. Och att ikläda sig en roll blir för honom också ett sätt att visa andra vilka vägar som finns i livet. I Vlad Tepes är det en människas uppgång och fall som Hans-Erik fascinerar av.

“DROGER PÅVERKAR HJÄRNAN OCH GÖR ATT MAN MÅSTE ANSTRÄNGA SIG MER FÖR ATT TA IN INFORMATION UTIFRÅN. MAN BLIR TRÖGARE OCH BÖRJAR TVEKA PÅ OM DET MAN UPPLEVER ÄR SANT ELLER INTE. NÄR PUBLIKEN APPLÅDERADE ELLER DANSADE FÖRSTOD JAG INTE ALLTID OM DE TYCKTE ATT DET VAR BRA PÅ RIKTIGT.”

1

THE RADIO DEPT.**Clinging to a Scheme**

(Labrador / Border)

Ur ett politiskt perspektiv blev 2010 långt ifrån The Radio Dept.s år, landets argaste skotittare strävade efter ett regeringsskifte men fick istället se alliansen behålla makten samt lämna plats åt ett främlingsfientligt parti. Men ur fyra års ilska och frustration födde Johan Duncanson, Martin Carlberg och Daniel Tjäder ett opus. En framtida klassiker som kan ställas bredvid odödliga verk som: *Loveless* (My Bloody Valentine) och *Souvlaki* (Slowdive), utan att förlora sin glans.

"Frågan är om inte Clinging to a Scheme är Radio Depts mest utåtriktade skiva hittills. Det är som att de tagit fram det bästa med bandet." Lät GAFFAs Björn Schagerström meddela i aprilnumret och delade ut högsta betyg. Bandets tredje album i ordningen värktes kanske fram och lutade åt att bli indievärldens svar på Guns N' Roses *Chinese Democracy*, men slutresultatet var värd all väntan.

The Radio Dept. fick inte se ett regeringsskifte, men i svallvågorna från ett år som bidragit med mer frågor än svar kan vi åtminstone se tillbaka på ett album som får framtiden att låta lite vackrare.

2

BEACH HOUSE**Teen Dream**

(Sub Pop / Border)

Det var med årets skiva *Teen Dream* som Beach House tog det riktigt stora klivet. Från att ha varit ett band som folk varit medvetna om blev de ett band som älskades och respekterades. *Teen Dream* är inspelad i en omgjord kyrka i skogen. Skivan känns som ett omgjort – kanske rent av nytt – testamente och drömpopen har gått in i en ny fas.

3

HÅKAN HELLSTRÖM**2 steg från Paradise**

(Stranded / Universal)

Det är texter om att brinna upp i natten, om betonglagda ängar och om att försvinna på en båt på klassiskt Hellströmmanér. Men den här gången sitter texterna på mer svårta än tidigare. Men rader som "Håkan du var bättre förr" viftas med fördel bort som nonsens, då det helt enkelt inte är sant. Tvärtom, Håkans bästa tid är nu.

MASSHYSTERI**Masshysteri**

(Ny våg / Sound Pollution)

4

En musikalisk käft-smäll. Så kan en kortfattad analys av Masshysteris självbetitlade fortsättning på 2008

års *Vår del av stan* te sig. Umeås stolthet har knockat alla som kommit i deras väg. Årets stora överraskning innehåller historier om personer som faller isär, om småstadens brister och storstadens lockelser. Masshysteri sparkar uppåt och vi kan höra musiken, klart och tydligt.

THE NATIONAL**High Violet**

(4AD / Playground)

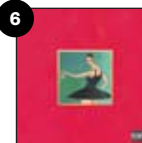
5

High Violet har en helt egen ljudbild och är både tillgänglig, svart och svår. En klar utveckling från

Boxers relativt återhållsamma skrud. The National har släppt på sina tyglar en aning och funnit sig själva. Av årets konserter att döma har de även funnit en enorm skara fans och frågan vi ställer oss är hur långt deras melankoliska och egensinniga rock kan nå.

KANYE WEST**My Beautiful Dark Twisted Fantasy**

(Roc-A-Fella / Universal)

6

Albumet *My Beautiful Dark Twisted Fantasy* liknar ingen annan platta som kan hänvisas till

genren hiphop. Den är genreöverskridande, narrativ, och kittlar fantasin med skicklig dramaturgi. Skivan är inte bara det bästa Kanye West skapat, den är ett dokument om kärlek och sex, om kändisskap och utanförskap och är ett mästerverk i dess sanna mening.

CARIBOU**Swim**

(City Slang / Coop)

7

På Dan Snaiths femte skiva låter det som att ett hjärta producerat beatsen. En välkommande värme

är ständigt närvarande i de elektroniska tonerna. Det är den lysande röda tråden som löper ända från *Odessa* till avslutande *Jamelia* med Born Ruffians Luke LaLonde vilsen och alltmer desperat vid mikrofonen, medan klaus-trofobiska klanger och stråkar briserar runt honom.

ARIEL PINK'S HAUNTED GRAFFITI**Before Today**

(4AD / Playground)

8

Det finns lo-fi och så finns det Ariel Pink's version av lo-fi, vilket bäst kan beskrivas

som replokalsinspelningar gjorda med en halvtrasiq bandspelare som sedan sänkts ned i ett badkar fullt med kaustiksoda. Att senaste släppet *Before Today* är en rätt städad historia känns därför väldigt befriande och tar Ariel Pinks psykodeliska retropop till nya höjder.

SÅKERT!**Facit**

(Razzia)

9

Annika Norlin bevisar på *Facit* att hon är den bästa svenska textförfattaren sedan Håkan

Hellström. Hon säger mer om livet än de förskönade och i jämförelse menlösa powerballader vi hört. Mer än alla trötta klyschor. Det är möjligt att det här är den sista skiva som Annika Norlin lämnar ifrån sig. Vi värdar dock efter en fortsättning.

ARCADE FIRE**The Suburbs**

(Merge / Universal)

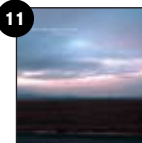
10

Arcade Fire har slängt av sig det till viss del nedtyngande mörkret som präglade andra

skivan *Neon Bible* och hittat en lättare ingång till sin musik utan att tappa sin säregna laddning. *The Suburbs* är det bredaste och mest tematiskt drivna bandet hittills har släppt. En skiva som lever och verkar i förtörta, men bygger upp så mycket mer än grå och monoton betong.

THE TALLEST MAN ON EARTH**The Wild Hunt**

(Gravitation / Border)

11

Att ta sig an Kristian Matssons musik är som att gå igenom den magiska garderoben till Narnia.

Matssons folkmusik har helt välförtjänt jämförts med den levande legendaren Bob Dylan. Amerika har redan fallit och vi med dem. Samtidigt förundras vi, när blev Leksand det nya Greenwich Village? Bara i musikens underbara värld, kära läsare.

GAFFAs samlade skribenter har tittat tillbaka på året som gått och tillsammans korat de bästa albumen. Musikåret 2010 är präglad av många spännande utgivningar i olika genrer och det blev en tuff omröstning. Här är årets 30 bästa album enligt GAFFA.

SWANS

My Father will Guide me up a Rope to the Sky

(Young God / Border)

12

Swans är tillbaka. Vad som kanske är mest överraskande är precis hur hårt, svart och malande ett gäng gubbar runt 50 – som troligtvis redan sett sina bästa dagar – kan vara. Men Swans 2010 har gjort en av årets bästa skivor. Den hugger, maler och smeker på samma gång och bevisar att postpunkarna har varit saknade.

BLACKBIRD BLACKBIRD
Summer Heart

(Arcade Sound Ltd.)

17

Den nya, om än omdebatterade, genren chillwave stöter man nu för tiden på i var och varannan skiv-

back. Blackbird Blackbird är en av de största förespråkarna för en genre som vältrar sig i ekoeffekter, loopar, visk-sång men framför allt i sömniga och solblekta ljudkulisser. *Summer Heart* är den naturliga ingången till framtidens shoegaze.

CRYSTAL CASTLES
Crystal Castles

(Polydor / Universal)

22

Så fort man vänjer sig vid Alice Glass förföriskt viskande röst, börjar hon skrika som om hennes

ironiska t-shirt fattat eld. Och så snart man anar att Ethan Khan producerar beats genom att slagborra i en syrskadad Amstraddator, drar han fram shoegazeguran, sin mest finstämda synt samt en kasse repiga ravetolvor från 94. Sen finns det ingen återvändo.

HOT CHIP
One Life Stand

(Parlophone / EMI)

27

Hot Chip har kanske aldrig varit världens pålitligaste band. Men när de är som bäst, när

de verkligen träffar den där balansen mellan svart discotakt och brittiskt blekvit popsoul, då är de faktiskt ett av världens bästa band. *One Life Stand* är i det stora hela en träff mitt i prick. En skiva för oss som både vill tänka och dansa.

WILD NOTHING

Gemini

(Captured Tracks / Border)

13

Live in Dreams kan mycket väl vara årets mest lysande indiedänga. Den klibbar sig som

deg med för lite mjöl. Den låter meddela att Wild Nothing är årets svar på indiesensationen The Pains of Being Pure at Heart och den är upptakten till ett välregisserat album. *Gemini* kramar sönder oss med sina taniga armar och vi tappar luften varje gång.

THE-DREAM

Love King

(Def Jam / Border)

18

Terius Youngdell Nash, aka The-Dream håller (förlåt) r&b-drömmen vid liv. Hans tredje

album i kärlekens tecken, *Love King*, är inte bara en kommersiell succé, den är av oss utsetts till årets utropstecken och kärleksförklaring till en genre som sedan en tid tillbaka mest stått och stampat. Timbaland kan, om än för stunden, känna sig besegrad.

TEENAGE FANCLUB
Shadows

(Pema / Border)

23

Man vet var man har Teenage Fanclub och man vet att de alltid levererar. *Shadows* innehåller mer

eller mindre bristfälliga ackordslingor och stilliga slag- och stråkarangemang och det är idel vuxenpop och enkla texttrader om vartannat, allt i ren och skär Beach Boys-anda. Allt är sig likt men också bättre än någonsin. Och jakten på den perfekta poplåten försätter.

NEIL YOUNG

Le Noise

(Reprise / Warner)

28

Det handlar lite om att älska eller hata. Neil Youngs samarbete med Daniel Lanois är ingen lättuggad

historia. Men tar man sig tid, släpper allt i sin omgivning och helt hänger sig till de dist-nedtyngda spåren på *Le Noise* får man mer än bara ljudväggar tillbaka. Neil Young går som vanligt sin egen väg. Det är upp till dig om du vill hänga på.

DEERHUNTER

Halcyon Digest

(4AD / Playground)

14

Deerhunter har mognat. Medan föregångarna *Microcastle* och *Cryptograms* mer eller mindre var

säregna bilderböcker om välanvända grusväsgitarrer är *Halcyon Digest* ett välstädat källarpopsmanifest med både munspel, saxofoner, akustiska tolvsträngsgitarrer och John Lennontendenser i ingressen. Återigen har bandet lyckats vända på precis allt.

DEFTONES

Diamond Eyes

(Reprise / Warner)

19

Om den självbetitlade uppföljaren till *White Pony* och *Saturday Night Wrist* varit mätligt intres-

sant, känns *Diamond Eyes* som något av en nytändning. På *Diamond Eyes* låter Deftones bekväma igen. Musiken vandrar mellan något drömskt och vackert och en välproducerad tyngd som aldrig blir för polerad.

SALEM

King Night

(lamsound / Sony)

24

Häxhausen har fått sig ett ärrat ansikte i Salem. Debutfullängdaren från den amerikanska

trion, *King Night*, blommade ut helt under senhösten, innehöll en häx-brygd av psykedeliska och drömska toner och omfamnades av de flesta som kan stava till Pitchfork. Salem är 2010, sedan får vi se vad framtiden har att utvisa.

MIDLAKE

The Courage of Others

(Bella Union / Border)

29

2010 var året då Midlake, med Tim Smith i spetsen, helt gick ner sig i 60- och 70-talets brittiska folkrock-

våg. Ingen kan slå Fairport Convention på fingrarna men Midlake blåser, med *The Courage of Others*, nytt liv i svunna tiders naturromantik. Och de gör det med tvärflöjten närmast till hands. Tidlöst är ordet vi söker.

ROBYN

Body Talk Part 1

(Konichiwa Records / EMI)

15

Body Talk Pt.1 är Robyns bästa album någonsin. Inte för att hon förändrats eller tagit avstånd från

något, utan tvärtom för att hon vågar vara så mycket mer Robyn än tidigare. Första delen i *Body Talk*-trilogin är en oblyg röra av fjortispop, knullelectro, kusliga folkvisor och Diplo-producerad plastreggae. En på pappret omöjlig kombination, men i Robyns händer: magisk.

JJ

n° 3

(Sincerely Yours / Border)

20

Sincerely Yours nya älsklingar går från obskyr och anonym hipsterhopp mot en bredare massa av

beundrare med n° 3. Zlatan-hyllningar, silkeslen pop, märkliga gig och knarkromantik bildar konceptet JJ. Två gemener som verkar i tystnaden men ändå gör tillräckligt för att provocera. Singeln *Let Go* var på många sätt sommarens soundtrack.

KILLING JOKE

Absolute Dissent

(Spinefarm / Universal)

25

Döden återförenade Killing Joke. *Absolute Dissent* heter resultatet – postpunkbandets till dags dato

mest varierade album. Kanske rent av deras bästa. Den byggdes upp via bandmedlemmarnas olika meningsskiljaktigheter. Den känns. Den värker, den slår åt alla håll och den bevisar att konst låter bäst genom ett filter av lidande.

DAMIAN MARLEY & NAS

Distant Relatives

(Def Jam / Universal)

30

På något sätt lyckas dessa två profeter få något som skulle kunna bli en repris att

kännas som en ny premiär. Det är med stor pondus de tar de sig en sin agenda som stavas återuppväckelse, svängiga spår med melodiska refränger, markanta trummor och tung bas. Och de kommer få dig att gunga huvudet och betagen lyfta din knutna näve högt upp.

WOVEN HAND

The Threshingfloor

(Glitterhouse / Playground)

16

Det sägs att känslor inte kan existera utan att föregås av tankar. Det är fel. Woven Hand

griper tag i både kropp och själ och framkallar omvälvande känslor från okända världar. Primitivt leverne och klok folketro möter upplysning och civilisation. Och vi är återigen fullkomligt förlorade i Woven Hands gotiska country-landskap.

ANNA VON HAUSSWOLFF

Singing from the Grave

(Kning Disk)

21

Anna von Hausswolff satte sig bakom sitt piano i sin lägenhet i Göteborg och skrev ner och

spelade in sina innersta hemligheter. Ut kom *Singing from the Grave* – ett verk som kommer inspirera många att ta bladet från munnen och en debutskiva som många bara kan drömma om att göra. Lyssna på hennes röst och ni förstår. Vi har att göra med årets debutant.

THE BEAR QUARTET

Monty Python

(Adrian / Border)

26

På förra årets 89 tog till viss del The Bear Quartet fram sina hårdrockriffiga influenser.

Monty Python är jämnare, ofta en rent oundgänglig krock mellan inga gränser-experimentalism och melodistryka. De oväntade vändningarna och välvägsade kanterna gör *Monty Python* till en upptäcktsfärd som räcker länge. Avigt och vackert omvartannat.

Studie
främjandet

Behöver ni stöd i karriären?
3700 band & artister har redan
valt Studieförbundet.

- Replokaler & inspelning
- Spelningar på alla nivåer - från
fritidsgården till landets största festivaler
- Rockkola & instrumentkurser
- Workshops & clinics
- Branschkontakter

ROCKKARUSELLEN **nemis**
FOR MUSIC IN SWEDEN

studieforamjandet.se/musik

NINA KINERT
NYTT ALBUM
RED LEADER DREAM
UTE I BUTIK NU

NINKINA RECORDINGS

WWW.MUSIKAFFAREN.SE

K240S
995 KR

VÄRLDENS MEST SÅLDA STUDIOLUR

ALPHA STUDIO
+ PERCEPTION P5
995 KR

LJUDKORT OCH MIK TILL OSLAGBART PRIS

PCM REVERB PLUGIN

12 995 KR SA FAR DU DET BASTA

- ★★★★★ mästerverk
- ★★★★★ briljant
- ★★★★ bra
- ★★★ godkänt
- ★★ dåligt
- ★ skräp

RECESSIONER

ROBYN

“EN PERFEKT MIX AV DEN FÖRSTA DELENS KAXIGA EXPERIMENTLUSTA OCH DEN ANDRA DELENS MER REFRÄNGBETONADE RADIOVÄNLIGHET.” SIDAN 36

CD

- Harald Björk
- James Blunt
- Brian Setzer Orchestra
- Broken Records
- Cough
- Critical
- Deadmau5
- Diverse Artister: Fünf
- Div. Art. soundtrack: Cornelis
- Down
- Dreamend
- Duffy
- Electric Wizard
- Ernesto Ferreyra
- Fulmakten7
- The Grand Opening
- Cee Lo Green
- Gregory and the Hawk
- Hardcore Superstar
- Hauschka
- Jay-Z
- Peter Jöback
- K.C. Accidental
- Kid Cudi
- Evelina Kinell
- Les Shelleys
- Livemusiq
- Lolita Ray
- Lena Malmborg
- Souad Massi
- Mando Diao
- Marching Band
- M. Ronson & The Business Intl
- Motörhead
- My Chemical Romance
- N.E.R.D
- Orup
- Psykick Holiday
- The Radio Dept.
- Robyn
- Simian Mobile Disco
- Sonic Surf City
- Sorrows
- The Soundtrack Of Our Lives
- Stereolab
- Tove Styrke
- Robert Svensson
- Chip Taylor & Carrie Rodriguez
- The Genuine Fakes
- The Machine
- Twin Shadow
- Underoath
- Versant
- Kanye West
- Robbie Williams
- Cassandra Wilson
- Young Gods
- Zach Hill

DVD

- Bee Gees
- Depeche Mode
- Dr. Feelgood
- Heaven And Hell

DEMO

- Jonas Asker
- Hundhuvet
- Mother of the Forest
- My hat, My machete
- Julia Rössel
- Westkust

● Recensionen finns på GAFFA.se

”Albumet framstår därför som den felande länken mellan The Fields malande ljudmattor och Four Tets sprattliga rytmer.”

FREDRIK FRANZÉN OM HARALD BJÖRK: *BIGFIELD*

HARALD BJÖRK

Bigfield

(Klanglan Broadcast)

★★★★★

Årets bästa svenska technoalbum.

Organisk, skevt melodisk och oskuldsfullt melankolisk. Det är väl inte de första orden man associerar med techno, men med Harald Björks variant är det faktiskt det.

Det är dock inte den enda orsaken till att hans debutalbum sticker ut. *Bigfield* rymmer också en finurlig lekfullhet man vanligtvis får söka sig till electronica-nördar för att finna. Albumet framstår därför som den felande länken mellan The Fields malande ljudmattor och Four Tets sprattliga rytmer. Lägg sedan till medelvensk anspråkslöshet och en svaghet för popmelodier, och du har en debut olik något annat som släppts i vårt land i år.

Medan de flesta technoalbum får mig att tänka på förfallen bilindustri och svettiga tyskar i gamla fabriker, frammanar *Bigfield* snarast bilden av några kvarglömda aluminiumburkar i en dyngsur mosse – guppande och metalliskt kluckande. Nu älskar jag förvisso både förfallen bilindustri och svettiga tyskar. Men det är ju förbannat skönt med lite variation.

Fredrik Franzén

JAMES BLUNT

Some Kind Of Trouble

(Atlantic / Warner)

★★★

James Blunt mötte boogiemannen och fick plötsligt lite energi i sin musik.

Jag har mycket negativt att säga om konceptet James Blunt och de många, många minuter av mitt liv som för alltid gått förlorade för att jag i diverse offentliga miljöer tvingats

höra *You're Beautiful* eller *Goodbye My Lover*. Om jag ändå sätter mig över bitterheten och enbart fokuserar på de musikaliska aspekterna av *Some Kind Of Trouble*, brittens tredje studioalbum, måste jag erkänna att den inte är helt oäven.

Det är fortfarande lättsmält radiopop, det är fortfarande texter om livets alla olyckor och orättvisor och James Blunt sjunger fortfarande varierande nasalt och varierande i något slags falssett. Den stora skillnaden ligger i musiken, plötsligt finns det lite energi och fart i den. De tidigare albumens simmande i sirap har upphört. Må så vara att låtar som *These Are The Words* och *Superstar* har ett 70-talsboogierockigt beat, det är lite upplyftande ändå. Om James Blunt någonsin ska få ha en hitplatta igen så är det den här. Jag kan hålla för öronen när de spelas sönder på radio.

Emma Rastbäck

COUGH

Ritual Abuse

(Relapse Records / Border)

★★★★★

Följer upp debuten på bästa sätt.

Det var länge sedan jag gick och såg fram emot en ny skiva på samma sätt som jag har sett fram emot Coughs *Ritual Abuse*. Anledningen stavas *Sigillum Luciferi* och är det finna debu-

talbumet, en långsam smocka byggd på Electric Wizard-riff och black metal-sång.

Visserligen reste första spåret från uppföljaren, den lite mer psykedeliska och lättsmälta *Crooked Spine*, en del frågetecken. Främst på grund av sin mjukare framtoning, men med fast i hand står Cough lyckligtvis fortfarande stadigt kvar i doom-myllan.

Och det är bara att konstatera att Cough följer upp debuten på alla bästa sätt.

I skenet av *Ritual Abuse* framstår nämligen *Sigillum Luciferi* som aningen endimensionell och får nu nästan ses som ett avstamp mot vad som komma skulle. *Ritual Abuse* är inte bara karg och svärmodig, den har fler bottnar än så och jag hör på flera håll likheter med genrekollegor som svenska Kongh.

Ritual Abuse är ett måste för alla som gillar sin metal slö och tung.

Tomas Lundström

DEADMAU5

4x4=12

(EMI)

★★★★★

Dum, musklig och underhållande dunka-dunka.

Två ålgar var ute och flög. Då sa den ena till den andre: Du har en bulle i ögat. Trumvirvel. Kanske skratt. Sådana skämt älskade jag, när jag var liten. Men att förklara vad som

är roligt med dem, är som att försöka förklara grejen med Deadmau5. För det är inte roligt, och Deadmau5 borde vara vidrig. Till skillnad från det sopiga skämtet, bjuder kanadicken inte ens på några överraskningar. Det är smetiga syntmattor, överdrivet pumpande trumma och konventionell prog-techno. Men det funkar. Så länge jag inte behöver förklara varför, lyssnar jag gärna på *Random Album Title*. Uppföljaren *For Lack of a Better Name* tycker jag dock är vidrig, trots att de låter rätt likt. Som sagt: Här finns ingen logik att finna. Så länge man inte tänker efter, fattar man grejen. Och *4x4=12* är såklart ett typiskt Deadmau5-album – dumt, muskligt och rejält underhållande.

Fredrik Franzén

GAFFA REKOMMENDERAR • UTRIKES

Fyra skivor som under de tre senaste månaderna har skickat GAFFA på ★ tripp

Wyatt/Stephen For The Ghosts Within

(Domino / Playground)

För att exemplifiera hur bra *For the Ghosts Within* verkligen är kan vi ta spår nummer

sex, *Thelonious Monks Round Midnight*. Trots att Wyatt, vars läspande gubbfalssett är bland de vackraste rösterna man kan tänkas få höra, visslar låten igenom till Ros Stephens betvingande stråkar står likväl nackhåret på ända.

Warpaint The Fool

(Rough Trade / Border)

De tre vokalisterna lindar i ljusa, finstämda toner i den mörka atmosfären i lyssnarvänliga öronsmekningar. Samtidigt

är utstrålningen uppkäftig på samma sätt som man kan finna i band som *Dum Dum Girls* och *Waves*. Den stora skillnaden är att *Warpaints* musik inte bara är en reaktionär fläkt, utan också verkligen berör.

The Autumn Defense Once Around

(Yep Roc / Border)

Grundreceptet är enkelt: Pojkvaskrar, gitarrer, smeksamma harmonier och ett uns stämsång.

När *The Autumn Defense* är som alla råast verkar de ändå vattenkammade i *Popsicles* skola. Det är så uppriskande i detta slyngelrockens årtionde att någon satsar på välldud istället för attityd, och man kan göra bra skivor och kunna sjunga samtidigt.

Shugo Tokumaru Port Entropy

(Transmission / Border)

Shugo Tokumaru spelar en alldeles speciell typ av gränslös och lekfull pop.

Och han förädlar sin formel med varje nytt album. Låtlistan på *Port Entropy* är den starkaste helheten bland allt som Shugo Tokumaru hittills har släppt. Oavsett om de fritt flygande melodierna härstammar från sågar, gitarrer, pianon eller leksaksinstrument är de lika obestriddiga.

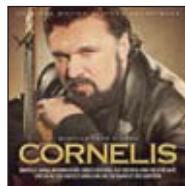
DIVERSE ARTISTER

Musiken från filmen *Cornelis*

(Metronome / Warner)

★★★★★

Aptitretande soundtrack med alternativa Cornelisversioner.

Filmen om Cornelis Vreeswijks liv hade premiär i november, det kan väl inte vara någon nyhet. Inte heller att en sådan film tarvar ett soundtrack. Som självklart släpps före filmen,

vilket gör det lite märkligt och speciellt att lyssna till det. Eftersom det, förutom de självklara Cornelislåtarna, också finns låtar som i första hand är till för att fylla en funktion i filmen. Några självklara saker finns här: som Fred Åkerström, dock bara i en låt, och Jack Vreeswijks stämmingsmusik. Cornelis själv står för merparten av låtarna, men roligt nog ofta i alternativa tagningar som filteamet funnit under researchen till filmen.

En samling låtar av och med Cornelis kommer, hur man än gör, att bli föremål för kritik mot de låtar som valts bort. Men utan att känna till precis hur filmen berättar Cornelis historia faller kritiken platt. Ett par låtar framförs av filmens huvudrollsinnehavare Hans-Erik Dyvik Husby, Hank von Helvete. I små portioner har han en frasering som nästan är skrämmande lik Cornelis själv, men det sker sparsamt. Ett soundtrack som är kul att höra, alltid ett nöje att återhöra Cornelis, och fungerar precis som det antagligen är tänkt, som en aptitretare till filmen.

Magnus Sjöberg

DREAMEND

So I Ate Myself, Bit by Bit

(Memphis Industries / Border)

★★★★★

Suddar ut musikaliska gränser på ett uppseendeväckande sätt.

Att det är svårt att på papper beskriva hur *So I Ate Myself, Bit by Bit* låter är inte vidare konstigt när man sneglar på omständigheterna. Dreamend är Ryan Graveface, före detta

medlem i utflippade *Black Mock Super Rainbow*. Till sin hjälp har han haft postrockhjältarna i *The Applesed Cast* (liggandes på *Gravefaces* självbetitlade musikbolag). Mixningen har i sin tur skötts av *The Paper Chase*-bördiga John Congleton. Dittills är allt som det inte borde vara. Dags att lyssna då.

Inte blir det mindre unikt. Texttemat är destruktivitet och mord. Banjodrivna folkmusik samsas med shoegazebrus som platskonkurrerar med upbeatpop som övergår i postmonotoni som slutar i dronepartier. Resultatet är häpnadsväckande. Istället för att låta konstlat och bisart fullkomligt exploderar musiken i frihetsutbrytande experimentlusta. Också finns en skörhet bland allt välorganiserat kaos, vilket gestaltas plockandes på en gitarr i *Repent*.

Part 2 beräknas följa upp under 2011. Att förvänta sig en lika brinnande genresymbios som på denna inledande del vore kanske dumdrigtigt, men inte obefogat.

David Winsnes

Blid: Lachlan Bailey

DUFFY**Endlessly**

(Polydor / Universal)

★★★★

Ett schizofrent verk som ger bitter eftersmak.

Uppföljaren till framgångsrika debuten *Rockferry* från 2008 doftar mer Diana Ross solokarriär än när hon var den obestridda frontfiguren i The Supremes. Här och där, som i inledande *My boy*, känns det dessutom

som om Blondie anno 1978 backar upp den brittiska sångfågeln. Referenserna känns nödvändiga, eftersom Duffy är en artist som fokuserar blicken bakåt snarare än framåt.

I *Too hurt to dance* hittas en av årets tjugigaste ballader, med flotta stråkar och en text om en mindre lyckad kväll. Dessvärre misslyckas den med att beröra mer än så. Anledningen stavas storhetsvansinne. Duffy sjunger som bekant klanderfritt, men i nyss nämnda ballad gör hon däremot sitt bästa för att visa upp hela sitt register, vilket får Patti Scialfas vibrato att framstå som sparsmakat. Under *Don't forsake me* och smått fantastiska *Breath away* – skivans höjdpunkter – är uttrycket mer balanserat, vilket ger ett mer direkt resultat.

Egentligen är det inget större fel på *Endlessly* i sin helhet. Däremot går det inte att förbise det smått schizofrena låtmaterialet. Ömma ballader trängs med prälig disco. Duffy behöver inte den moderna dansgolvsoulen som under de senaste åren patenterats av Mark Ronson och hans kanal Amy Winehouse. Duffy är som allra bäst när hon drar ned på tempot. Där ligger hennes styrka. Det är där hon kan visa att hon faktiskt kan sticka ut ur mängden. *Endlessly* är inte utmanande. Inte förvånande. Den är trevlig. I en måttlig dos känns det gott så. Inte mer.

Kristian Gidlund

CEE LO GREEN**The Lady Killer**

(Elektra / Warner)

★★★★

Cee Lo Green är tillbaka med ett nytt soloalbum, ett som låter precis lika starkt som sina tidigare, men som faller platt.

Cee Lo Green har en meritförteckning som tyder på att han måste göra någonting rätt, någonting som ingen annan kan. Att han därför är den

som kan släppa älskade soloalbum som säljer miljoner och en av 2000-talets största låtar i *Crazy* som han gjorde med Danger Mouse, och som jobbat med Outkast, Common, Teddybears, Twista, Carlos Santana, De La Soul, Nas och T.I. Listan innehåller hundratals kända namn, han har till och med sjungit med Will Ferrell och Samuel L Jackson, så det är inte naivt att bara anta att alla älskar Cee Lo Green.

Det är inte så att Cee Lo Green gör dålig musik eller saknar talang, alla låtarna är klassiskt utformade popdängor med hitpotential, så det vore en ren och skär lögn och en synd att påstå något annat. Men när han nu släpper sitt tredje soloalbum *The Lady Killer*, sex år efter succén *Cee Lo Green... Is The Soul Machine* och den absurda megasingeln *Fuck You*, faller resultatet och allt som tidigare talat för Cee Lo platt. Ironiskt nog är *Fuck You* det som är felet på *The Lady Killer*. Humorn, arrangemangen, sången där står så högt över alla andra låtar på albumet att resten, tyvärr, känns som ingenting annat än utfyllnad.

Özgür Kurtoglu

FULMAKTEN7**Karunegala**

(Luxury / Border)

★★★★

Svensk flumpunk utan mål.

Ett obegripligt bandnamn men en någorlunda begriplig skiva. Någorlunda efter-som Fulmakten7:s flumpunk på svenska trots allt är lite svårgreppad.

Men trots det uppskattar jag deras försök till en uppdatering av punkten där punk mötte psykedelika. I Sverige anfördes scenen kanske främst av Stry Terraries Garbochock och likheterna finns mellan akterna. Samtidigt går det inte att komma ifrån känslan att *Karunegala* irrar runt utan att ha något utstakat mål. Det är svårt att hitta politisk drivkraft, tydliga refränger eller egentligen något som riktigt fäster sig. Det skulle kunna vara skoj, men behovet av fasta punkter att ta språng ur krävs verkligen för att det ska fungera. Just nu känns skivan som en hyfsat frisk fläkt, men det är svårt att se att den kommer att göra något större avtryck.

Karunegala säger inte något speciellt om vår samtid och har heller inte förmågan att riktigt bränna till.

Emanuel Videla

HARDCORE SUPERSTAR**Split Your Lip**

(Gain)

★★★★

Läder, leopardmönster och pannband. Hardcore Superstar är tillbaka.

Bara ett år efter deras förra platta kommer Hardcore Superstar med ett nytt alster. Inte lika polerat och mer rakat på sak, *Split Your Lip* har ett skitigare sound och ska visst

vara inspelad live i studion. Bara det gör skivan mycket mer intressant när fler och fler band polerar så mycket att all själ försvinner.

Problemet är väl mest att det är 2010 och trots att de skriver låtar som skulle göra dagens Mötley Crüe gröna av avund, känns det hela ganska daterat. Men visst läder, leopardmönster och pannband har sin egen trogna publik och ingen förväntar sig att nån ska utvecklas, och på den scenen så är just nu Hardcore Superstar bäst. Men för min del så krävs det mer än åter-vunna riff och titlar som: *Sadistic Girls*, *Last Call for Alcohol* och *Here Comes that Sick Bitch* för att jag ska gå igång.

Mathias Skeppstedt

KID CUDI**Man on the Moon II: The Legend of Mr. Rager**

(Universal Motown / GOOD Music)

★★★★

Kid Cudi blandar magnifika beats med pinsamma nödrim.

Här finns ambitioner. Cudi fullkomligt brinner av vilja och idéer, innovativa tankar för att töja på hiphop-genrens gränser bara lite till. Det märks att han vill någonting på riktigt, att han

inte är med i leken för att snacka om pengar eller smycken. Det är därför Kanye West visade intresse i Cleveland-sonen från första början och det är därför han lyckades få med Common, MGMT och Ratatat som gäster på sitt debutalbum.

Vad exakt Kid Cudi gör rätt framstår dock aldrig här. Rappa kan han inte och att påstå att Cudi blandar och ger vore en stor underdrift när det skiljer ljusår i kvalitet mellan albumets bästa och sämsta spår.

En stor del av de 17 spår på detta andra album från Kid Cudi har beats många andra rappare skulle döda för, toner och rytmer som av sig själva berättar historier. Att någon som vid varannan given chans visar sig vara lyriskt handikappad då får dygden att rappa över dem är förstås ett otroligt slöseri. Kanske lurar Kid Cudi oss alla, kanske kan han bättre än detta. Men utan musiken hade *Man on the Moon* ... utan tvekan varit en stark kandidat till att kallas årets mest misslyckade album.

Özgür Kurtoglu

MANDO DIAO**MTV Unplugged - Above and Beyond**

(Universal Music)

★★★★

Mando Diao katalogiserar karriären live för MTV Unplugged.

Gästartisterna är valda med finger-toppskänsla och omsorg, från den okända Lana del Rey i *Gloria* till den erkänt väldigt heta Juliette Lewis för att skapa en minst lika het

men så cool version av *High Heels*, och även Ray Davies gör ett inhop.

Albumet har döpts till *MTV Unplugged - Above and Beyond*, och får Mando Diao att låta som ett band som känt sig berövat av stråkar och ordentligt vågade klaviaturpålägg på sina studioalbum ända sedan starten, som långtat efter att få skära bort allt förutom musikens skelett.

MTV Unplugged - Above and Beyond är ett uppfriskande och levande livealbum, där alla låtar Mando Diao spelar andas ny och frisk luft i sina nya bitvis mer sparsmakade kostymer. Lugnet passar Mando Diao när de i Berlin står framför ett väldigt dyrt scenografiskt bygge, finkladda ut till fingertopparna, spelar igenom sin katalog på ett sätt som anammar den cinematiske känsla som även The Last Shadow Puppets använder sig av så begåvat, och skapar i princip ett bokslut åt sig själva, vare sig om det var tanken eller inte.

Özgür Kurtoglu

MARCHING BAND

Pop Cycle

(Uncomfortably Numb)

★★★★

Marching Band presenterar sig för de svenska lyssnarna.

Linköpingsduon Marching Band tog Jari Haapalainen i handen och gick in i studion för att spela in sitt andra full-längdsalbum hösten 2009. Albumet släpptes sedan via deras

amerikanska skivbolag i USA, men ingen annanstans. Marching Band har därför inte riktigt tagit klivet in på indiescenen hemma i Sverige.

Nu har Jacob Lind och Erik Sunbring, efter att ha fått musikalisk uppmärksamhet i TV-serier som: *How I met your mother*, *Scrubs* och filmen *Zombieland*, bestämt sig för att låta popkidsen i Sverige ta del av sin senaste skapelse, och det är bara att tacka och ta emot. Skivan *Pop Cycle* är en liten solstråle som letar sig in i alla höstdröppiga hjärtan och värmer frusna tår en liten stund.

Öppningsspåret *Another Day* är en nedstämd berättelse om att finna vägen ut ur hopplösheten, och *Pop Cycle* innehåller helt klart fler melankoliska inslag än förra skivan *Spark Large*. Det är inte svensk indie när den är som bäst, men Marching Band har med *Pop Cycle* visat att de är värda den uppmärksamhet de har fått utanför Sveriges gränser. Förhoppningsvis går inte bandet obemärkt förbi svenskarna med sitt skivsläpp denna gång.

Kajsa Dragstedt

N.E.R.D

Nothing

(Star Trak / Universal)

★★

N.E.R.D verkar tillfälligt ha tappat bort sin energi och spets.

N.E.R.D representerar musikalisk spets och har sedan 2002 utmanat allmänna uppfattningar om vad hiphop kan tänkas vara. På fjärde albumet *Nothing* återfinns gruppens

musikaliska stilighet, men N.E.R.D verkar tillfälligt ha tappat bort sin energi och spets.

Skivan innehåller inga låtar som sätter sig i minnet eller gör större intryck förutom att man konstaterar att det är kvalitativ musik med högkvalitativa produktioner. Enda låten som kan fungera som singel är mainstream-poppiga *Hypnotize U*, producerad av Daft Punk. Arrangemangen är i övrigt förutsägbara. Trummorna som alltid varit Pharells starka sida är desamma i flertalet av låtarna, och spåren *I've Seen The Light / Inside Of Clouds*, *Help Me* och *Life As A Fish* börjar ovanligt nog med exakt samma cymbal-intro.

Kärleken till musiken och den goda smaken finns där, men producenterna känns i helhet matta. Spåren bör nog upplevas live, ackompanjerade med ett gediget liveband, för i radio och MP3-spelare platsar de inte lika bra. Det här är en platta som kommer uppskattas av producenter och de mest hängivna fansen men som går massan förbi.

Ametist Azordegan

MY CHEMICAL ROMANCE

Danger Days: The True Lives Of The Fabulous Killjoys

(Warner Bros / WMS)

★★★★★

Poppigare, men fortfarande storslaget.

My Chemical Romance hade extremt stora framgångar med senaste skivan *The Black Parade*, det var en svart och storslagen rockplatta. *Danger Days: The True Lives Of The Fabulous*

Killjoys är mycket mer åt det poppiga hållet men med vackra inslag av gitarrslingsor i stämmor, punkrytm och festkänsla, men har fortfarande ett storslaget sound (spåret *S/C/A/R/E/C/R/O/W* är ett bra exempel på det). Det här är ingen mörk, pompös platta. Det är det som är underbart med MCR. De upphör aldrig att förvåna sin publik.

Första singeln *Na Na Na (Na Na Na Na Na Na Na Na Na Na)* är ett lysande exempel på hur skivan låter. De har humorn, de fyndiga lätttexterna och titlarna kvar. Se bara på nyss nämnda låttitel. Det räckte liksom inte med att döpa låten till *Na Na Na*. Det skulle tvunget ha med nio stycken *Na:s* till. Bara för att.

My Chemical Romance gör musik för den unga generationen. För tonåringen som inte är som alla andra, för 20-åringen som vill bryta sig loss, men också självklart för alla andra trogna MCR-fans. De har lyckats göra en skiva med allting som MCR står för och som man känner igen, men ändå med ett nytt sound.

Bella Hansson

ROBYN

Body Talk Pt.3

(Konichiwa Records / EMI)

★★★★★

Trilogins bästa. Och kortaste.

2010 var Robyns år. Åtminstone här hemma. *Dancing on My Own*. *Hang with Me*. Hyllade album och konserter. Utsälda turnéer. Hon har redan vunnit. *Body Talk Pt.3* borde bara

vara ett ärevarv och ett snyggt bokslut över sommaren då allt stämde.

Men så är inte fallet. Den tredje delen i trilogin är nämligen den bästa. Det är en perfekt mix av den första delens kaxiga experimentlusta och den andra delens mer refrängbetonade radiovänlighet. Det är sjukt bra. Och det enda som hindrar mig från att dela ut full pott, är att jag känner mig lite lurad. *Body Talk Pt.3* rymmer bara fem låtar, och det är så uppenbart att vi ska köpa den marknadsförda fullängdaren *Body Talk* istället, som alltså samlar trilogins bästa låtar. Men vaffan. Ålskar du musik som går som ett tvärdrag genom själen, sväljer du stoltheten och gör just det. *Body Talk* är ett av de bästa popalbum som någonsin spelats in i Sverige. Samling eller inte samling.

Fredrik Franzén

MOTÖRHEAD

The World Is Yours

(EMI)

★★★★★

En riktigt vass skiva från bandet som aldrig ändrar sig.

Motörhead är ett band som vägrar att bli en nostalgiskt, de släpper enst ett nytt album vartannat år och trots att det var ungefär 16 skivor sen de släppte en riktigt bra platta rakt igenom så leverar de på nåt sätt alltid. Problemet är bara att man aldrig sätter på skivan igen, den får stå i hyllan medan man plockar fram *Overkill* eller *No sleep 'til Hammersmith*.

Men det är tills nu, *The World Is Yours* är en riktigt förbannat bra platta. Lemmy och pojkarna har släppt det moderna soundet från förra skivan och de försöker inte vara hårdast och snabbast längre. De har helt enkelt skrivit en bra, skitig rock'n roll-platta. Öppningen med *Born to Lose* är klockren, det låter inte metal, men det svänger. Lemmy sjunger lite bättre, gitarren är lite bluesigare och Mikkey Dees trummor har ett fruktansvärt driv, och på toppen av allt det så har de skrivit riktigt bra låtar den här gången. *Brotherhood of Man* är en ny *Orgasmatron*, en tung mellantempo-låt där Lemmy kan låta sin cigaretröst ligga på de nedre registerna och fräsa.

Mathias Skepstedt

ORUP

Född i november

(Roxy Recordings)

★★★★

Orup förändras aldrig - men han kan fortfarande skriva några fina pianoplåtar.

I en annan musiktidning sa Orup nyligen att "musikerna man fick i sig mellan det att man var femton och tjugofem är sitter så fruktansvärt djupt. Inte på det sätt man gjorde när man var tjugofem. Det är jag övertygad om."

Eftersom jag har för lite utrymme för att utveckla den nostalgiska inställningen nöjer jag mig med att säga att den är hemsk. Som influenser nämns Scott Walker, Pet Shop Boys och The Killers. Men kanske ska man betrakta honom som en svensk Lloyd Cole? Eller George Michael? Ungefär samma typ av skiva varenda gång - med ungefär likadana synt-trummaskin-arrangemang med smäktande romantisk karaktär. Ömsom Stockholmsmystik, ömsom ungdomsberättelser. Någon som man alltid vet var man har, som aldrig förändras. Och som fortfarande, ibland, kan skriva fantastiskt fina pianoplåtar som inledande *Cigarettninut*, *Säg inte hans namn* eller avslutande *Ett annorlunda liv* - men egentligen kanske det är Johan Kinge, som skrivit texterna, som är värd en lätt honnör.

Fredrik Thorén

“The Soundtrack of Our Lives har egentligen inget kvar att bevisa, men här fastställer de sin position som Sveriges stora rockexplosion.”

JONAS APPELQVIST OM THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES: GOLDEN GREATS VOL. 1

S-S

SIMIAN MOBILE DISCO

Delicacies
(Wichita / Cosmos)
★★★★

Fullt fungerande techno.

Den brittiska duon Simian Mobile Disco slog igenom med den där typen av bufflig electro, som var så populär för några år sedan, men som nu gått sin efterlängtnade död

till mötes. Simian Mobile Disco var dock både mer melodiska och njutbara än genomsnittet, och förtjänade väl sina framgångar.

Men som sagt: Musikelektron är död. Och Simian Mobile Disco har gått vidare. På tredje albumet *Delicacies* är det techno som gäller. Smutsig, skev, metalliskt ringande och lite jobbig techno. Letar man, kan man fortfarande finna spår av duons melodisinne. Men då får man fan leta. Lyssnare som bekantat sig med duon via Björk-remixer och tralliga hits med Beth Ditto på sång bör alltså närma sig varsamt. Men är man inte rädd för lite tinnitus, så är *Delicacies* en habil och fullt fungerande technoplatta. En smula platt kanske, men ingen är ju perfekt.

Fredek Franzén

SONIC SURF CITY

Pororoca!
(Killer Cobra Records/Sound Pollution)
★★★★

I Sonic Surf City skiner alltid solen.

Det vilar en tilltalande charm över Sonic Surf City, Sveriges kanske främsta förespråkare för tiki-törstande åhörare. När de nu släpper *Pororoca!* är det som vanligt, fullt ställ

och utan överdånig produktion. Bandet verkar i det närmaste ha anammat Ingemar Stenmarks numera klassiska "Dä ä bar ä äk" och levererar en skiva av högt snitt.

Det jag slås kraftigast av är hur pass självklara melodier man snickrat ihop på skivan. Den happy-go-lucky-attityd som *BYOB*, *Una Big Kahuna* och singeln *Down on the Beach (Surf Little Girl)* utstrålar är välkommen och sätter stämningen för skivan som tyvärr faller en del på det lite självklara – att en varierande skiva är svår att frammana i genren.

Ändock, bandet lyckas med uppdraget jag antar de satt upp, på oavsett årtid ge oss en smak av sommaren. Och ja, uppdraget slutfört för 2010 års upplaga av Sonic Surf City. Bra gjort.

Jonas Appelqvist

THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES

Golden Greats vol. 1
(Warner Music)
★★★★

Pålitligt utan överraskningar.

Det är en närmast ousliten låtskatt de kan ösa ur, killarna i TSOOL. Inför ett nalkande 15-årsjubileum släpper de således en samling där guldkorn får sammanfatta karriären hittills. Här samsas bandets alla infallsvinklar – den stadiumrock som är *Bigtime*, den finsessrika semi-psykedeliska pop som är *Century Child* och den melodistinna indierockkådran som är *Nevermore*. 17 spår av de 18 har restaurerats och mastrats om och det är en imponerande samling vi bjuds på – The Soundtrack of Our Lives har egentligen inget kvar att bevisa, men här fastställer de sin position som Sveriges stora rockexplosion.

Frågetecknen hopar sig dock när man ställer sig frågan varför inte *Blow My Cool* fick plats och varför en likgiltighet ändå svävar över skivan. TSOOL hittade tidigt sitt recept och har inte gjort många avstickare från den inslagna vägen. På både gott och ont. Mest gott då.

Man visar dessutom att man inte tappat gnistan i nyskrivna *Karmageddon*, ett smittande rockanthem värt ett bra öde.

Jonas Appelqvist

STEREOLAB

Not Music
(PIAS / Border)
★★

Får Laetitia Sadies soloprojekt att kännas betydligt mer angeläget.

Vi har här ett band så självgående, så dedikerade att de släpper musik även när de vilar. Trots att Stereolab tagit uppehåll släpper de sin tionde fullängdare – en kollektion av

tidigare utgivet material som spelades in samtidigt som föregångaren *Chemical Chords*.

Varningssignalen börjar dock tjuta ganska snart. *Not Music* rymmer två låtar som inledningsvis snärjer mitt intresse. Problemet är att det snart står klart att det är skivans två remixer som imponerar i längdkvantitet och utvidgande experimentlusta. Övriga elva låtar innefattar små stunder av jazzig loungebrillans men tyvärr har gitarranvändningen trappats ned och kontrastmixningen av vitt åtskilda musikvärldar blandas istället ut till en tämligen tråkig massa. Neuls krautrockinfluenser går fortfarande att urskilja så smått, men inte sällan känns det som musik för en hotellobby.

Det är förstas välspelet, men precis som den här meningen exemplifierar är det vad jag hela tiden återkommer till med *Not Music*. Ett överoptimistiskt "förstås" som följs av flertalet "men" vilka för tankarna tillbaka in i verkligheten.

David Winsnes

TOVE STYRKE

White Light Moment
(Sony)
★★★★

Idag upptäcks ingen Robyn i "Bullen". Men kanske i Idol?

När jag läst om Tove har jag fått intrycket att hon skulle vara en "rocktjej" med favoriter som Dylan och Fleetwood Mac. Men jag hör inte en enda tydlig gitarr på skivan. Ignoreras det

som naturligt vill komma ur henne? Används hon bara som ett verktyg som tillsammans med Robyn-låtskrivare ska göra en hitskiva? Kanske. Men det låter inte riktigt så känslolofejkat som när många tidigare Idol-deltagare gjort skivor. Det märks att det är bra låtskrivare (t.ex. Patrik Berger och Janne Kask) som med Tove velat göra något annat än en Darinsk jag-går-under-om-jag-inte-får-dig-skiva. Det är mer deppighet än förväntat och jag upplever att de som jobbat med texterna försökt undvika lillgammal-fällan som kan uppstå när en 17-åring ska sjunga texter om kärlek och livet.

Skivan är spretig, tyngre electroverser blandas med danspop. Jag frågar mig vem som kommer köpa den här skivan? Vilken är målgruppen? Kanske var det bra att ha den där Idol-karriären i ryggen ändå.

Kajsa Hensner

ROBERT SVENSSON

You're A Wasteland Honey
(Nomethod Records / Border)
★★★★

Lämnar ifrån sig en del av den gitarrbeslöjade ångesten i vrakspillrorna.

När det tidigare i år läckte ut att Mixtapes & Cellmates hade splittrats var det en sorgens dag. För den svenska indierörelsen, för oss fans och för musik som vågar kasta sig

utför stupet och blotta allt. Huruvida medlemmarna tog det hårt eller ej går bara att spekulera i, men man kan ana att Robert Svensson ville rikta om fokus. Styrde vi norrut mot mörkertidigare, så har vi vänt ett drygt kvartsvarv.

You're A Wasteland Honey rymmer viss desperation, stunder av svärta och dystopiska yttringar. Svensson tenderar här dock att agera framför en betydligt popigare och mer lättlyssnad ljudbild än sitt plural till relik. Det smutsiga har till stor del lämnats åt sidan och istället för gitarrkaskader dominerar högtflygande pianosinglor. Att han däremot har stor melodikänsla statueras snabbt – om någon tidigare tvivlat – och röstkapaciteten verkar ha växt sig starkare än någonsin. Och även om det inte låter riktigt som jag hade hoppats är det svårt att titta snett på popexplosioner så här medryckande.

David Winsnes

GAFFA REKOMMENDERAR • INRIKES

Fyra skivor som under de tre senaste månaderna har skickat GAFFA på ★ tripp

I'm Kingfisher Arctic

(Playground)
Thomas Jonsson bjuder oss på *Arctic* på en folkinspirerad och smått Dylanesk naturromantisk låtskatt som smyger sig på. Refrängerna

är subtila, melodierna är över lag försiktiga och anslaget är även det lite distanserat. Inbjudande, utan att kasta sig över lyssnaren. Det är skevt och inte putsat intill perfektion och just därför det ut.

Christian Kjellvander The Rough and Rynga

(Startracks / Playground)
Det är något fascinerande med Christian Kjellvander. Hur

han hela tiden lyckas låta, lyckas vara, autentisk, personlig och intressant. Hur den långsamma americanen så ofta lyser bjärt av liv. *The Rough and Rynga* är inget undantag. Snarare låter det som att låtarna än mer koncentreras och växer, lyfter för varje lyssning, ännu större, ännu intensivare än tidigare.

Last Days of April Gooye

(Bad Taste Records)
Det står tidigt klart att detta är det mest mångfaceterade albumet i LDOAs katalog. Det som känns

extra kul är att influenser från andra håll också fått ta plats. I övrigt kryllar skivan av guldkorn. Från inledande *No Time For Dreams* till den självsäkra och avslutande duetten med Tegan Quinn.

MUSIC MUSIC MUSIC West Side Story

(Hoob / Border)
MusicMusicMusic och Lina Nyberg tolkar

sånger ur musikalen *West Side Story* och de gör det med jassen som utgångspunkt. Det handlar om kvalitetsstämplad lounge- och softjazz, med mycket amerikansk traditionell jazz i grunden, och det är det som till sist, när alla andra naiva dekonstruktionstankar kommer till sans, gör magin.

KANYE WEST

My Beautiful Dark Twisted Fantasy

(Roc-A-Fella Records / Universal)

★★★★★

Kanye Wests egensinnighet har lönat sig.

Albumet *My Beautiful Dark Twisted Fantasy* liknar ingen annan platta som kan hänvisas till genren hiphop. Albumet är genreöverskridande, narrativ, och kittlar fantasin med skicklig

dramaturgi. De 13 låtarna öppnar upp efter varandra som akter i en teaterföreställning och albumet ska nog helst betraktas som en enda enhet. Skivans struktur gör att Kanye West lyckats med det många nutida artister strävar efter. Spåren platsar bättre i MP3-spelare och personliga spellistor än i radio och på klubben, och tar i och med det plats i lyssnarnas privata sfär där den kan få en längre livstid.

Genremässigt är *My Beautiful Dark Twisted Fantasy* som helhet odefinierbar och därmed också rätt så tidstypisk. Nutidens informationsflöde gör att den moderna tidens artist omöjlig kan vara stilmässigt skyddad och begränsad.

Emellan de mentala bilder som målas upp medan man lyssnar på albumet kan man dock sakna hiphopens viktiga ingrediens, autenticitet. Men medan den saknas i de historier som vecklas ut återfinns den i stor grad i helheten. Slutresultatet *My Beautiful Dark Twisted Fantasy* är från ax till limpa Kanyes egen förverkligade vision, och albumet som alltså är en förlängning av artisten, blir i och med det dokumentär.

Frågan är emellertid om hiphopskallar kommer att gilla det Kanye West erbjuder. Kanske blir det i hiphopens namn just den självrådiga och orubbliga viljan till uttrycksfrihet som tilltalar. Och Kanye Wests egensinnighet verkar ha lönat sig, han har skapat något säregnet.

Artist Azordegan

TWIN SHADOW

Forget

(4AD / Border)

★★★★

Smidigt dansant och avvägd snudd på femma-pop.

George Lewis Jr., mer känd som Twin Shadow släpper lös sina skuggiga, smidigt pulserande beats över ett dansgolv långt in på småtimmarna. Lokalen är mörk, med

betonggolv men discokulorna kastar gnistor längs väggarna. Det är tillsammans med Twin Shadows melodier allt ljus som behövs. Hans mjuka stämma flyter följsamt ovanpå musiken, sjungandes om närhet, hemliga handskakningar och gula ballonger. Junior Boys sångare Jeremy Greenspan står i ett hörn och dansar för sig själv.

Det är popmusik utan onödiga detaljer, syntar breder ut sig som mattor och gitarren hugger till när det behövs. Grizzly Bears Chris Taylor står bakom mixerbordet och vrider på reglage *When we're dancing*. Ljudbilden är ändå kristallklar och musiken närmast överväldigande.

Kan *Forget* vara den sista stjärnan som skimrar till ordentligt på musikhimlen innan vi ramlar över kanten in i 2011?

Björn Schagerström

UNDEROATH

Ø (Disambiguation)

(Roadrunner Records / Solid State/Tooth & Nail)

★★★★★

Underoath lämnar det förflutna och släpper karriärens bästa album.

Utan förändring är vägen till sann innovation och pånyttfödelse lång och full av dolda fallor. När motgångarna hopar sig och förändringens vindar envist börjar banka på

dörren krävs det inte bara en vision men också enighet, en tro på gemenskap och en järnvilja att se framåt, uppåt.

Drogproblem, tappad och återfunnen tro till den Gud vars närvaro/frånvaro i bandmedlemmarnas liv så totalt präglat deras existens sedan dag ett, och nu senast Aaron Gillespies avhopp har inte hindrat Underoath från att fortsätta på den väg som Deftones och Thrice så kompromisslöst och succéartat tagit, som uppmärksamma lyssnare hörde banas upp försiktigt på *Define The Great Line* och ordentligt på *Lost In The Sound of Separation*. Den popformade bromskloss bandets förra trummis var finns inte kvar längre, och resultatet som nya Underoath förevigat på skiva är ofta häpnadsväckande.

Musikaliskt har Underoath äntligen släppt taget om kopplingarna till sitt tivelaktiga förflutna, och på *Ø (Disambiguation)* är allt mer sammansvetsat.

Özgür Kurtoglu

DVD

BEE GEES

In Our Own Time

(Eagle Vision / Playground)

★★★★

Det blir en ordentlig nostalgitripp där du påminns om Bee Gees storhet.

Framgångssagor är alltid intressanta. Att få uppleva hur ett band börjar, tar chansen och sedan ser framgången växa och bli större och större. Till dess att bandet är ett av de största i världen.

Bee Gees har sålt över 200 miljoner

album världen över, är oändligt populära och soundtracket till klassikern *Saturday Night Fever* är fortfarande det mest sålda soundtracket någonsin. De flesta, gamla som unga, känner till Bee Gees enorma hitlåtar. *Stayin' Alive* och *You Should Be Dancing* är riktiga discoklassiker som väl representerar den tidens musikscen.

In Our Own Time är en samling av ett gediget bildarkiv, med allt från Bee Gees första teveframträdande som barn till nya konserter. Detta blandas med de tre brödernas egna historier, vilket är väldigt viktigt för att en sådan här historia ska framstå som äkta.

Det här är en nästan två timmar lång dokumentär som är mycket sevärd för fans och för andra som bara älskar bands historier och som växt upp under tiden då Bee Gees var som störst. Det blir en ordentlig nostalgitripp där du påminns om Bee Gees storhet.

Bella Hansson

DEPECHE MODE

Tour of the Universe - Barcelona 2009

(Mute / EMI)

★

När nostalgi går före överraskningar.

När jag säger att jag ska titta på en DVD-konsert med Depeche Mode undrar en bekant, säkert väldigt omedvetet, om jag har sett ett klipp där Dave Gahan är hög runt början av 90-talet. "Det är fantastiskt!" Det känns väldigt talande för hur

sövande Depeche Mode är idag om man är tvungen att referera till tiden när det faktiskt var möjligt att det kunde hända något oväntat på scenen.

Och Depeche Mode gör, likt svenska motsvarigheten Kent, allt för att bli framtidens mastodontrockband som fyller de feta arenorna även 2020. Som aldrig handlar om något som säger någonting om sin samtid – förutom, säg, U2:s Bonos tal om världsfred – utan bara talar till en viss generation som försöker slå rekord i personer på skolorträff. För att riktigt suga musten ur alla de trettiofemplus som fortfarande köper gigantiska 10-skivorsboxar och lansera sig, hos dem, som The Rolling Stones är för en fyrtilotalist.

Det handlar om nostalgi och fullständig marknadsanpassning. Depeche Mode själva har säkert ingen aning om att den här livespelningen ens ges ut.

Fredrik Thorén

DR. FEELGOOD

Oil City Confidential

(The Cadiz Recording Co. / Sound Pollution)

★★★★

Konsten i att falla på mållinjen.

Med *The great rock 'n roll swindle* och *The future is unwritten* har filmaren Julien Temple tagit en plats i historieböckerna. Nu är han tillbaka med ett minnesmärke över pubrockspionjären Dr. Feelgood.

Temple tar god tid på sig. Berättar långsamt. Det dröjer länge innan dokumentären över huvud taget tar sig an bandet. Dr. Feelgood stod på randen till ett gigantiskt genombrott, men havererade på grund av ett frikostigt leverne och psykisk instabilitet. Som mest intressant blir det när den frostiga relationen mellan frontaren Lee Brilleaux och galenpannan Wilko Johnson ska redas ut, men med tanke på den förstnämndes bortgång 1994 ges inte en tillräckligt nyanserad bild av varför bandet kraschlandade.

Det känns snöpligt att Dr. Feelgood inte när hela vägen fram den här gången heller. Det verkar ligga i dess natur. Men för de som gladeligen bläddrar sig matta i skivbutikernas vinylbackar, och för de som ser *Down by the Jeffy* från 1975 som en milstolpe, är dokumentären rena rama porren.

Kristian Gidlund

HEAVEN AND HELL

Neon Nights: Live at Wacken

(Eagle Vision / Playground)

★★★★

Ett testamente över såväl Ronnie James Dio som Heaven & Hell.

Med tanke på sångaren och metalikonen Ronnie James Dios tragiska bortgång till följd av den magancer han drabbades av är det inte konstigt att det är hans medverkan på *Neon Nights: Live at Wacken* som står i centrum.

Inte bara för att hans omisskänliga stämma fortfarande vittnar om enorm kraft, utan också för att det var den sista gången den stämman spelades in live. Black Sabbath gick in i ett nytt kapitel när Dio tog över mikrofonen. Efter ett knippe skivor gick man skilda vägar i början av 90-talet, men återförenades med nytt album efter millennieskiftet.

Det är den karriären som nu sammanfattas. Att låtmaterialet håller hög klass behöver väl knappast sägas, men att bandet skulle låta så pass taggat som det gör kommer verkligen som en positiv överraskning.

Att jag sedan vacklar om huruvida den nästan 18 minuter långa *Heaven & Hell* är fantastisk eller bara dryg och utdragen må vara hänt. *Neon Nights: Live at Wacken* är ett vettigt testamente även över bandet Heaven & Hell.

Tomas Lundström

DEMO

VÅGAR DU . . .

Mejla länkar till demo@gaffa.se eller posta demoinspelningar till GAFFA, Järntorgsgatan 12-14, 413 01 Göteborg. Märk kuvertet med "Demo". Frågor: demo@gaffa.se

PATRIK WIRÉN
Demoredaktör

MÅNADENS DEMO

Blid: Mathias Wågestrand

WESTKUST

"Demo"

myspace.com/westkust

★★★★★

Shoegaze från väst.

Månadens bästa demo kommer från ett gäng energiska 19-åringar från Göteborg med en uppenbar förtjusning i Franke (Ljudbilden) och

My Bloody Valentines gitarrangel. "Ta hänsyn till att detta inte är gjort i någon proffsig studio utan på min macbook", skriver trummisen Philip Söderlind i ett mejl, men han behöver knappast oroa sig. Det låter ju i själva verket alldeles förträffligt om dessa tre låtar. Precis sådär påfrestande som man vill att det ska låta. Emellanåt tror jag att någon satt igång en högljudd dammsugare någonstans i närheten av mig, vid

andra tillfällen att grannen börjat borra i väggen. Men mer än någonting annat hör jag perfekta små Pixies-melodier inbäddade i en distad värld av shoegaze och 90-talets stökigaste indie-rock. Anton Ahlqvist gör finurliga gitarringar bakom Frida Bloms vackra röst medan Philip Söderlind hamrar på diskanta trummor och Rikard Hjort levererar minimalistiska basslingor i Joy Divisions anda. Klart beroendeframkallande.

GANSKA KORT OM

Elsa

myspace.com/elsatisfaction
Är en rappare från Stockholm som trots sin ringa ålder (20) har en viss stjärnstatus i underjorden. Men så kom också första demon redan för tre år sedan. Besök hennes MySpace och se vad hon haft för sig sedan dess. Hon är värd din uppmärksamhet, jag lovar.

Extended Heads

myspace.com/x10dead
Har spelats i P3 och är ett uppskattat liveband. Ni med örat mot marken har med andra ord redan koll på det här Göteborgsgänget. Ni andra gör bäst i att kolla upp bandets ryckigt funkiga och punkigt stökiga new wave på demon *Sweden hates God*.

Life Before Man

Är ett nystartat Uppsalaband med medlemmar från bland annat KVL. Någon MySpace-sida finns inte men på absolutnoise.blogspot.com läser jag att projektet inleddes redan för 12 år sedan och att det är först nu inspelningar inlett. Ladda ned Pavement/Dinosaur Jr-minnande låten *I will go with you* genom att söka på bandnamnet på Absolutnoise.

JONAS ASKER

"Demo"

myspace.com/jonasasker

★★★★★

Eftertänksamt och behagligt med ung man i hatt.

"Ett mode har kommit tillbaka. Fast i ny tappning – och för att stanna. Tänk Leonard Cohen, Elliot Smith och Bob Dylan. Ta bort 51% gubbighet, två strängar och lägg till ett nytt millennieskifte." Den hopvikta lappen med den träffsäkra programförklaringen är det första jag ser när jag öppnar kuvertet från Jonas Asker. Men där finns förstås även en skiva bestående av tre nyinspelade låtar från en ung man i mörk hatt. Tre låtar som om de spelats in i en röd stuga med vita knutar där den enda ljuskällan utgörs av de tända ljusen på ett slitet träbord. Som om han lämnat hemstaden Stockholms brus långt bakom sig. Det är eftertänksamt, behagligt – och klart begåvat. Tre låtar från en ung man som antagligen känner sig äldre än han är.

HUNDHUVET

"Demo"

myspace.com/hundhuvet

★★★★★

Ett skänkskt hundhuvud med febrig övertygelse.

Hundhuvet, som bildades i Malmö för ett år sedan, sjunger om jobbiga saker, som att befinna sig på en akutmottagning i Brisbane, Australien. Men samtidigt andas en låt som *Nere under* allt annat än dyster uppgivenhet. De angelägna texterna från en nervig sångare framförs till hetsigt febriga poptoner med samma övertygelse som frontmannen. Hundhuvet känns helt enkelt angelägna – åtminstone så länge man håller sig till modersmålet. När gruppen istället testat engelskan i *Constant Failure FTW* tycker åtminstone jag att en hel del charm och känsla går förlorad. En snygg låt men betydligt mer anonym än spår som nämnda *Nere under* och *Du måste va glad*. Men det är förstås en parentes när materialet på bandets MySpace-sida i huvudsak består av pop på svenska av finaste snitt. Den som vill få låtarna levererade som MP3:or skickar ett mejl till hundhuvet@gmail.com.

MOTHER OF THE FOREST

"Demo"

myspace.com/motheroftheforest

★★★★★

Skräckfilmsdyster electro från Norrland.

Mother of the Forest är ett enmansprojekt där Erik Lahti är ensam herre på täppan. Den 19-åriga Luleåbon gör avskalad och skräckfilmsdyster electro framförd på åldrande syntar. Det trixas, fixas och skruvas på magiska knappar men utan att det blir för mycket lekstuga. Mycket är instrumentalt men på *Bränna broar* står Magnus Ekelund för gästningen och i *Höstmarken* lyfter Mattis Alkberg (som också nämndes på förra numrets demosida då han gästade popbandet Raketen) låten ytterligare. Båda vokalisterna skänker ytterligare en dimension till musiken och bidrar till en dynamik i sällskap med de instrumentala styckena. Förhoppningen är att ett fullängdsalbum ska avtäckas under våren 2011. På bloggen (motheroftheforest.blogspot.com) läser jag att han snart flyttar till Göteborg – "det är en nystart och en chans att sträva någonstans". Jag hoppas Göteborg tar emot Mother of the Forest med en varm och go öppen famn.

MY HAT, MY MACHETE

"Muscles by accident EP"

myspace.com/myhatmymachete

★★★

Serietidningsfans med känsla för det omedelbara.

Ett nybildat Göteborgsgäng som hittat varandra genom en gemensam kärlek till teknade serier från 80-talet och som nu fått ihop en EP med sex spår. Det är ungefär så mycket jag vet om My hat, My machete. Men jag vågar förmoda att det som dokumenterats på den här inspelningen inte är ljudet av ett gäng som rör vid sina instrument för allra första gången. Här finns en rutin som bara kan komma ur erfarenhet. Gruppen spelar en ganska meckig, progressiv postrock där framför allt en gitarr som ständigt letar nya infallsvinklar sticker ut. Gruppen tar sällan de enklaste vägarna utan drivs av en nyfikenhet till den snärigaste delen av skogen. Det är onekligen en smula arty, men ändå lättillgängligt med små refränger som smyger sig på och försiktigt lirar sig in i hjärnans minnesbank. Vågar man önska sig fler ögonblick av sådana omedelbara melodier på nästa inspelning? Tack.

JULIA RÖSSEL

"Demo"

myspace.com/juliarossel

★★★★★

En röst som fångslar.

Julia Rössel har en röst som fångar mig redan i allra första tonen på inledande *Horses*. Så cool och samtidigt känslösam. Till synes helt obekymrat rör hon sig nedåt mot de lägre tonerna utan att tappa i kraft eller tonsäkerhet och det är extremt svårt att föreställa sig att hon bara är 21 år. Helt orimligt faktiskt. På sin MySpace-sida nämner Julia influenser som David Lynch, The Beatles, Nina Simone, Diamanda Galas och Kate Bush och framför allt de två sistnämnda känns relevanta för att beskriva låtar som fullkomligt briljanta *Horses* och *Vision of you*. Julia, som är dotter till Martin Rössel (Dom Dummaste) och fridansaren Anja Bimbaum, har ett djup i rösten och en självkänsla i stämman som är tämligen ovanlig. Jag vet att det här är tredje gången jag nämner låten, men lyssna på dramatiskt snygga *Horses* så förstår du vad jag menar. Det är låtar som den som gör arbetet som demoredaktör till ett rent nöje.

TORS DAG 2/12

STOCKHOLM

19:00 Babian, Debaser Slussen

GÖTEBORG

19:00 Nick Borg Homeland, Pustervik Stora Scenen

21:00 Love Olzon, Pusterviksbaren

MALMÖ

20:45 Drive-By Truckers, Kulturbolaget

LUND

21:00 Säkert!, Mejeriet

LULEÅ

19:00 Bo Kaspers Orkester, Kulturens hus - Stora salen

LINKÖPING

19:30 Christian Kjellvander, Sagateatern

UMEÅ

20:00 Johnossi, Äpplet, Umeå Folkets Hus

FREDAG 3/12

STOCKHOLM

20:00 Drive by Truckers, Debaser Medis

20:00 We Are Scientists, Debaser Slussen

21:00 MGMT, Berns

GÖTEBORG

19:00 Jonas Kullhammar Quartet, Nefertiti

22:00 Absolute Body Control M.fl., Sticky Fingers

22:00 Us Bombs + the Grit, Pusterviksbaren

MALMÖ

19:00 Oskar Linnros, Babel

19:00 Silver Columns, Debaser Malmö

JÖNKÖPING

19:30 Pugh Rogefeldt, Jönköpings Teater

UMEÅ

19:30 Bo Kaspers Orkester, Aula Nordica

BORÅS

20:00 Christian Kjellvander, Sagateatern

ESKILSTUNA

20:00 Dundertåget, Harrys Eskilstuna

KARLSKRONA

20:00 Eldkvarn, Karlskrona Konsthall/Salongen

LULEÅ

20:00 Johnossi, Kulturens Hus

LÖRDAG 4/12

STOCKHOLM

19:00 Silver Columns + Vinnie Who, Debaser Medis

20:00 Gogol Bordello, Berns

20:00 Jeff Lorber Fusion, Fasching

20:00 The Radio Dept., Hornstull Strand Etablissement

GÖTEBORG

19:00 Rebecka Törnqvist, Nefertiti

19:00 Soilwork, Brewhouse

19:30 Elton John + Ray Cooper, Scandinavium

20:00 Foals, Parken

22:00 Me And My Army, Pusterviksbaren

22:00 Tomas Andersson Wij, Göteborgs Stadsteater

MALMÖ

19:00 The Twelves + Jamaica, Debaser Malmö

LUND

22:00 Retro Blaster Xmas Bash 2010, Mejeriet

GÄVLE

19:00 Dundertåget, Maxim Gävle

19:30 Bo Kaspers Orkester, Gävle Konserthus

VÄSTERÅS

19:00 Caroline af Ugglas, Sigurdsgatan 25

LERUM

19:30 Pugh Rogefeldt Trio, Dergårdsteatern

UPPSALA

19:30 Efterklang, Uppsala Konsert & Kongress Sal B

21:00 Familjen, Katalin

LULEÅ

20:00 Johnossi, Kulturens Hus

NYKÖPING

20:00 Roffe Wikström, Temakrogen

VÄXJÖ

20:00 Eldkvarn, Palladium

ESKILSTUNA

23:00 Fatboy + Support, Josef's House Of Blues

SÖNDAG 5/12

STOCKHOLM

18:30 Avantasia, Arenan

19:00 Soilwork, Klubben, Fryshuset

STENUNGSUND

18:00 Vreeswijk Sjunger Vreeswijk, Fregatten

VÄSTERÅS

19:00 Bo Kaspers Orkester, Västerås Konserthus

MÅNDAG 6/12

STOCKHOLM

20:00 Kristian Anttila, Nalen Stora Salen

TISDAG 7/12

STOCKHOLM

19:00 Kenny Håkansson Psychedelic Dream, Hornstull Strand Etablissement

GÖTEBORG

21:00 The Bells + Support, Pusterviksbaren

FALUN

19:00 Bob Log III, Falu Steakhouse (Rådhuskällaren)

UPPSALA

20:00 Kristian Anttila, Katalin

ONSDAG 8/12

STOCKHOLM

18:00 Thrashfest-exodus, Kreation Mfl, Debaser Medis

20:00 Mathias Algotsson Trio Med Gäster, Fasching

21:00 Brian McKnight, Berns

GÖTEBORG

22:00 Death Destruction + Support, Parken, Göteborg

MALMÖ

19:00 Warriors - Tove Styrke, Debaser Malmö

LUND

20:00 Helloween, Mejeriet

UPPSALA

20:00 Eric Bibb, Katalin

TORS DAG 9/12

STOCKHOLM

18:00 A Soulful Christmas, Fasching

20:00 Andreas Aleman - a Soulful Christmas, Fasching

GÖTEBORG

19:00 Marilyn Mazurs, Nefertiti

21:00 The Jim Jones Revue, Pusterviksbaren

22:00 Tove Styrke, Parken, Göteborg

MALMÖ

19:00 Salem Al Fakir - Support: Damien Adore, Babel

19:00 Small Black, Debaser Malmö

LUND

19:00 Soilwork, Kulturbolaget

LUND

19:00 Klubb Prickprick: Tobias Persson & Martin Lagos, Mejeriet

ÖSTERSUND

18:00 Sabaton + Support, Östersund Gamla Teatern

UPPSALA

20:00 Eric Bibb, Katalin

FREDAG 10/12

STOCKHOLM

19:00 Christian Kjellvander, Debaser Medis

20:00 The Jim Jones Revue, Debaser Slussen

GÖTEBORG

19:30 Helloween, Lisebergshallen

20:00 Kristian Anttila, Brewhouse

21:00 Alien + Support, Sticky Fingers

21:01 Bob Logg III, Sticky Fingers

22:00 The Doits + Boa Constrictor, Pusterviksbaren

MALMÖ

19:00 Graveyard + Riddarna, Debaser Malmö

20:00 Crashdiet, Kulturbolaget

23:00 Dungen, Inkonst

LULEÅ

19:00 Bd Pop Social Club, Kulturens Hus

ÖREBRO

19:00 Bo Kaspers Orkester, Örebro Konserthus

ÖRNSKÖLD SVIK

20:00 Perssons Pack, The Merry Can

UPPSALA

21:00 Fatboy, Katalin

VÄSTERÅS

21:00 Death Destruction, Sigurdsgatan 25

SUNDSVALL

23:59 Parken, Stadshuset

LÖRDAG 11/12

STOCKHOLM

19:00 Daniel Adams Ray, Debaser Medis

20:00 Elisabeth Kontomanou, Fasching

20:00 Fatboy, Berns

20:00 Small Black, Debaser Slussen

21:00 The Boys, Kolingsborg, Slussen

23:59 Tiga, Berns

GÖTEBORG

17:00 Lillasyster - Matiné, Sticky Fingers

19:00 Offpiste Gurus, Nefertiti

20:00 Lillasyster + Support, Sticky Fingers

20:00 Propane Headrush M.fl., Henriksberg

22:00 Christian Kjellvander, Göteborgs Stadsteater

MALMÖ

19:00 Nicke Borg Homeland, Debaser Malmö

LUND

20:00 Kristian Anttila, Mejeriet

UMEÅ

19:00 Sabaton + Support, Idunteatern Umeå

BORÅS

20:00 Eldkvarn, Sagateatern

LINKÖPING

20:00 Asta Kask, Linköping Konsert och Kongress

GISLAVED

21:00 Mustasch, Gisleparken

SÖDERTÄLJE

21:00 Salem Al Fakir, Trombon

VÄSTERÅS

21:00 Dundertåget, Sigurdsgatan 25

SÖNDAG 12/12

STOCKHOLM

19:00 The Drums, Debaser Medis

21:00 Dungen, Bryggarsalen

GÖTEBORG

21:00 Small Black, Pusterviksbaren

MÅNDAG 13/12

STOCKHOLM

20:00 Bernt Rosengren Quartet, Fasching

TISDAG 14/12

STOCKHOLM

21:00 Robyn, Berns

GÖTEBORG

21:00 Pete Rock & C.L. Smooth, Pusterviksbaren

ONSDAG 15/12

STOCKHOLM

20:00 Vocation "A Swingin' Christmas", Fasching

21:00 Robyn, Berns

GÖTEBORG

19:00 Bohuslän B B + E. Gullbransson, Nefertiti

19:00 The Soundtrack Of Our Lives, Restaurang Trädgård

MALMÖ

19:00 Best Coast, Debaser Malmö

LUND

20:00 The Radio Dept., Mejeriet

UPPSALA

20:00 Johnossi, Katalin

TORS DAG 16/12

STOCKHOLM

19:00 Best Coast + Sky Larkin, Debaser Slussen

19:00 The Soundtrack of Our Lives, Debaser Medis

GÖTEBORG

20:00 Club Havanna, Nefertiti

20:00 Roky Erickson, Trädgård

FREDAG 17/12

STOCKHOLM

17:00 Teodoure, Debaser Medis

19:00 Tove Styrke, Debaser Medis

20:00 Bombus, Debaser Slussen

20:00 The Gospel Christmas Celebration, Fasching

GÖTEBORG

19:00 Daniel Lemma, Nefertiti

19:00 Robyn, Restaurang Trädgård

22:00 Soundclash, Pusterviksbaren

MALMÖ

19:00 The Animal Five, Debaser Malmö

20:00 Roky Erickson, Kulturbolaget

HUSKVARNA

19:30 Johnossi, Huskvarna Folkets Park

LULEÅ

19:30 Dungen, Kulturens Hus

STOCKHOLM-GLOBEN

19:30 Björn Skifs Show, Ericsson Globe

UPPSALA

21:00 The Soundtrack Of Our Lives, Katalin

VÄSTERÅS

21:00 Nicke Borg Homeland, Sigurdsgatan 25

Bild: Annika Aschberg

DUNGEN, REINE FISKE
Spelar på Inkonst i Malmö 10 december

Inför konserten

ORD: SOFIA BYSTRÖM

LÖRDAG 18/12

STOCKHOLM

19:00 Candlemass, Debaser Medis
20:00 Oddjob, Fasching
21:00 Stephen Simmonds, Berns

GÖTEBORG

19:00 Crash Diet + Support, Sticky Fingers
19:00 Daniel Lemma, Nefertiti
19:00 Johnossi + Support, Restaurang Trädgårn
21:00 Burn Releasefest, Sticky Fingers
22:00 Lisa Pedersen, Göteborgs Stadsteater

MALMÖ

20:00 Fatboy, Kulturbolaget
22:00 Robyn, Slagthuset

GÄVLE

19:00 Mustasch Feat. Smash Into Pieces, Maxim Gävle

BORLÄNGE

20:00 Nicke Borg Homeland, Cozmoz

UPPSALA

20:00 Blues Ball, Katalin

LJUNGBY

22:30 Sean Banan, Garvaren Nöje

SÖNDAG 19/12

GÖTEBORG

17:00 Daniel Lemma, Nefertiti

MÅNDAG 20/12

STOCKHOLM

21:00 Pendulum, Berns

ONSDAG 22/12

STOCKHOLM

19:00 Ebru Gündes, Cirkus

LÖRDAG 25/12

GÖTEBORG

20:00 Start a Fire & Bult M.fl., Henriksberg

LUND

23:00 Damn!, Mejeriet

SÖNDAG 26/12

FALKENBERG

20:00 Dead By April + Support, Blackboxen, Falkhallen

KARLSTAD

23:00 Hardcore Superstar, Nöjesfabriken

MÅNDAG 27/12

UPPSALA

20:00 Salem Al Fakir, Katalin

TISDAG 28/12

UPPSALA

20:00 Salem Al Fakir, Katalin

ONSDAG 29/12

UPPSALA

20:00 Slade, Katalin

TORSDAG 30/12

GÖTEBORG

21:00 MF/MB/ + Support, Pusterviksbaren

FREDAG 31/12

STOCKHOLM

18:30 Oskar Linnros, Debaser Medis
22:00 Nyår På Berns - Ballroom Blitz, Berns

GÖTEBORG

22:00 Finger Food & Bubbles, Sticky Fingers
22:00 Nyårsfest, Pusterviksbaren

MALMÖ

22:00 Nyår Med Svenska Björnstammen, Debaser Malmö

ONSDAG 5/1

GÖTEBORG

20:00 Björn Rosenström, Trädgår'n

KARLSTAD

23:00 Sidney Samson, Nöjesfabriken

GAFFA LIVE

GAFFA reserverar sig för ev. felaktigheter och brister. Information om hur ditt evenemang kommer in i kalendern och deadlines finns på GAFFA.SE/LIVE

SALEM AL FAKIR
Debaser Slussen, Stockholm, 2010-11-14

HUR VAR DET?

ORD: ÖZGÜR KURTOGLU
BILD: JONATH MATHEW

Pontus de Wolfe
29, Stockholm

Vad tyckte du om spelningen?
– Jag tyckte den var underbar. Det var kul att höra nya versioner av låtarna.

Vad var höjdpunkten?
– Det var de första låtarna, Damien Adore-låtarna. De hade jag inte hört tidigare.

Vad var sämst?
– Ingen kommentar, det fanns ingenting dåligt alls med spelningen.

Företrar du Salem Al Fakir med långt, krulligt hår eller med kortare, undangömt hår?
– Det långa krulliga håret.

Edvard Hansson
20, Gotland

Vad tyckte du om spelningen?
– Skitbra faktiskt. Det är riktigt soft med hans elektroniska låtar.

Vad var höjdpunkten?
– *Virgin Mary*, det är en jävligt bra låt, en riktig hitlåt med syntar och grejer.

Vad var sämst?
– Om han kanske försökte pricka en högre åldersgrupp, det känns som att han lutar sig lite för mycket åt barnhållet med låtarna ibland.

Företrar du Salem Al Fakir med långt, krulligt hår eller med kortare, undangömt hår?
– Jag tycker han får lite mer karaktär med krulligt hår.

Cecilia Larsson
19, Bromma

Vad tyckte du om spelningen?
– Jag tyckte den var mysig.

Vad var höjdpunkten?
– Jag vet faktiskt inte riktigt vad jag ska säga, man blev bara glad av det hela, det var en skön känsla rakt igenom.

Vad var sämst?
– Jag kunde inte musiken bättre, jag borde kollat upp allt innan och varit mer insatt. Det var lite trist.

Företrar du Salem Al Fakir med långt krulligt hår eller med kortare undangömt hår?
– Det långa krulliga. Det blev man också glad av, jag gillar det mer.

Lovisa Andersson
13, Bromma

Vad tyckte du om spelningen?
– Den var verkligen jättebra.

Vad var höjdpunkten?
– Den sista låten, innan extranumret. Och Melodifestival-låten.

Vad var sämst?
– Det dåliga med konserten var att det var så många långa människor här.

Företrar du Salem Al Fakir med långt krulligt hår eller med kortare undangömt hår?
– Kort. Ja. Kort är mycket bättre.

GAFFA REKOMMENDERAR

Helloween
Lisebergshallen, Göteborg
10 december

Kända som innovatörer av tysk power metal har Helloween fungerat som ledande hjältar inom genren

i över 25 år. Power metal-legenderna, med tretton tidlösa studioalbum i bagaget, blir aldrig förlegade. Nu intar de återigen världen med storm, som kanske till och med bryter ut i orkan, med sin "7 Sinners Tour".

Robyn Berns, Stockholm
14 december

Med ett fingerknäpp kom Robyn till att bli en av världens mest aktuella popstjärnor. Hennes namn

finns på allas läppar – på amerikanska 13-åringars som på danska 30-åringars – överallt sätter popdrottningen avtryck. Man skulle kunna säga att det råder någon slags "robynism" på planeten Tellus. Med en mytomspunnen scenshow är hon återigen tillbaka på blågul mark.

Daniel Lemma
Nefertiti, Göteborg
19 december

Vinterkylan kryper sig in på, men genom ett besök på Nefertiti i december tinas man med säkerhet

upp av Daniel Lemmas varma, rena soulstämma. Utan krängel och med konceptet "känns det bra så är det bra" skapar Lemma, med sin gitarr, hjärtlig musik som sätter sig kvar i kropp och själ en lång, lång tid.

The Drums
Debaser Medis, Stockholm
12 december

Killarna i indiepopkvartetten från New York är ett av indievärldens fräschaste nytilskott.

Deras trallvänliga popsinglar är medryckande och fyllda av färgklickar och hajpen känns på många sätt befogad. The Drums live är en uppvisning i krampaktig egensinnighet. Rekommenderas varmt för danssugna ben med stuprörsejansen på.

HEADSTOMP PRESENTERAR

NINA KINERT

ANE BRUN

TOMAS
ANDERSSON WIJ

PERNILLA
ANDERSSON

AGENT SIDE
GRINDER

KEEP COMPANY

JENNIE
ABRAHAMSON

ELIN RUTH
SIGVARDSSON

CARL-JOHAN
VALLGREN

KRISTOFER
ÅSTRÖM

BYE BYE BICYCLE

SPARZANZA

WENDY McNEILL

MER INFORMATION OM VÅRA
ARTISTER OCH KONserter PÅ
WWW.HEADSTOMP.COM

headstomp
productions

P LÖRDAG 4/12
FOALS (uk)

ONSDAG 8/12
DEATH DESTRUCTION

TORS DAG 9/12
TOVE STYRKE

TORS DAG 31/3
AJATTARA + CAVUS + rev 168

LÖRDAG 2/4
ONSLAUGHT
+ SUIDAKRA + DEBAUCHERY

Förköp: tickster.com & tinet.se

Information och bokning:
info@parken.se 031 - 812 812 parken.se Vasagatan 43

Parken

**GAFFA
JULFEST**

En julfest utöver det vanliga. Champagne & glögg i den frostade baren. Tidiga julklappar till tidiga gäster. Djs som sammanfattar hela 2010 under en kväll. Djs som du trodde inte var Djs. Hemlig artist som hemsöker din kväll. Ett ljus i ditt stora julmörker. Din räddning. Din kväll.

JAZZHUSET, GÖTEBORG
LÖRDAGEN 18 DECEMBER 22.00 - 03.00

GAFFA **MTWTFSS
WEEKDAY** **STELLA
ARTOIS**

LUGER PRESENTERAR

THE NATIONAL HIGH VIOLET

LIVE

1/3 STOCKHOLM - CIRKUS

BILJETTER PÅ WWW.TICKETNET.SE 077-70 70 70 OCH WWW.CIRKUS.SE SAMT PÅ PET SOUNDS.

highviolet.com
americanmary.com
@ac.com

LUGER PRESENTERAR I STHLM

IRON & WINE

2 FEB - DEBASER MEDIS

BAND OF HORSES

21 FEB - ANNEXET

MIKE SNOW

26 FEB - MUNCHENBRYGGERIET

BODIL MALMSTEN

27-28 FEB - SÖDRA TEATERN

HURTS

5 MAR - BERNIS

INTERPOL

7 MAR - CIRKUS

ROBYN

27-30 MARS - CIRKUS

THE WOMBATS

29 MARS - DEBASER MEDIS

MOGWAI

3 APRIL - DEBASER MEDIS

LYKKE LI

2 MAJ - CIRKUS

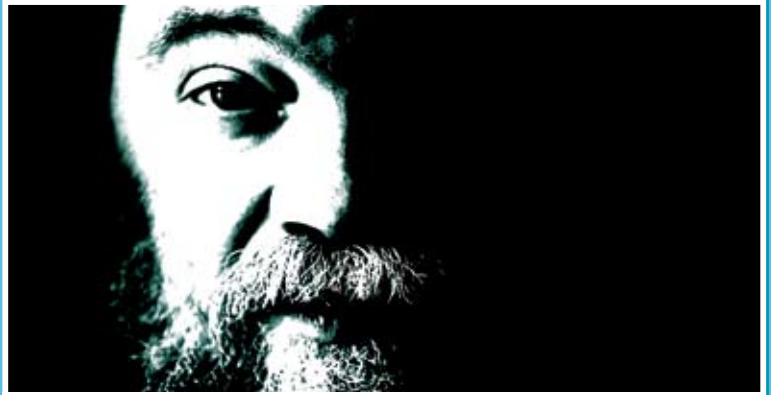
FÖR INFO OM BILJETTER, FLER KONserter
OCH TURNÉER SE WWW.LUGER.SE

GOGOL BORDELLO

TRÄDGÅR'N, GBG 8 DEC

ROKY ERICKSON

MÜNCHENBRYGGERIET, STHLM 14 DEC • TRÄDGÅR'N, GBG 16 DEC • KB, MALMÖ 17 DEC

BOB HUND

TRÄDGÅR'N, GÖTEBORG 23 MARS • MEJERIET, LUND 24 MARS
KB, MALMÖ 26 MARS • MÜNCHENBRYGGERIET, STOCKHOLM 1 APRIL

THE NATIONAL

FÄRS & FROSTA SPARBANK ARENA, LUND 28 FEBRUARI

**SOILWORK, ALL THAT REMAINS
CALIBAN, NEAERA, BLEED FROM WITHIN**

BREWHOUSE GÖTEBORG 4 DEC • KB MALMÖ 9 DEC

BRING ME THE HORIZON

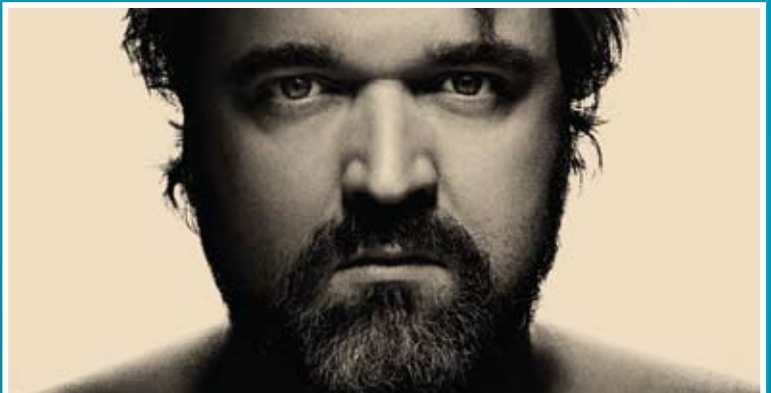
SPECIAL GUESTS: ARCHITECTS + THE DEVIL WEARS PRADA

KB, 26 FEB • TRÄDGÅR'N, GÖTEBORG 31 JAN

DAVID BATRA *DET HÅR VAR JU TRÅKIGT*

STADSTEATERN, LUND 11 FEB • PALLADIUM, MALMÖ 1 APRIL

HANS-ERIK DYVIK HUSBY *I LJUSET AV CORNELIS*

KONSERTHUSET, MALMÖ, 18 FEBRUARI

**“Alltid redo med musiknyheter
– globalt och lokalt – från
tidig morgon till sen kväll.”**

*Daniel Magnusson, nyhetsredaktör, ansvarig
för att samla in och publicera de viktigaste
musiknyheterna från hela världen.*

NYHETER

ARTIKLAR/INTERVJUER/BILDER

GAFFA.se är det självklara valet för musiknyheter. Vi publicerar de viktigaste nyheterna från hela världen oavsett när det sker – kryddat med artiklar, intervjuer och bilder.

GAFFA
ALLT OM MUSIK

GAFFA.TV

INTERVJUER _ REPORTAGE _ PORTRÄTT _ MUSIKVIDEOR +++

Ny skiva med Lars Anders Johansson ute i handeln!

Ett måste för den som gillar Carl Johan Vallgren, Lars Demian, Stefan Sundström och Lars Winnerbäck.

Läs mer och provlyssna på:

www.larsandersjohansson.se

www.facebook.com/larsandersjohansson

**LARS
ANDERS
JOHANSSON**

Ibland går allt åt helvete.

Du har ont om tid eller stålar när biljetterna släpps. Du tar dig tid men datorn laggar (eller chefen kommer på dig).

Polarna som du lyckats köpa biljetter åt bangar sen.

Din dejt överraskar dig med likadana biljetter...

Men du, det löser vi!

Biljetter hittar du alltid när du vill på www.biljettnu.se. (Oavsett om det sägs att konserten är utsold.) Det är enkelt att beställa och du kan välja att dela upp betalningen. Sitter du på "fel biljetter" ring 0771-77 66 00 för möjligheter att byta in eller sälja dem.

biljettnu .se

Caffè RITAZZA
The Art of Great Coffee

THE FLAT WHITE

LUSCIOUSLY CREAMY

This lovely drink is made up of
1/3 espresso & 2/3 steamed milk

Centralstationen, Stockholm • Cityterminalen, Stockholm
Centralstationen, Göteborg • Arlanda flygplats
November 2010 öppnar vi på Centralstationen i Malmö

BESTÄLL

STORABONNEMANG OCH GAFFA-STATIV

Gå in
**WWW.GAFFA.SE/
ABONNEMANG**
för beställning
& mer
information

GAFFA

Bild: Bo Håkansson

PETER APELGREN

Ålder: 51 // Aktuell med: Tävlrar i På Spåret i SVT för tredje året i rad.

ORD: FREDRIK VAN DER LEE

Hur viktig skulle du säga att musiken är i På Spåret?

– Ganska exakt 41 procent. Det är den som gasar på det hela och gör det till ett mer underhållande program. Det är, framförallt, något som är viktigt för de som är där, på plats, fysiskt. Viktigt-gare än du tror.

Det finns ju med flera musikartister bland de tävlande i år. Py Bäckman, Kalle Moraeus och Niklas Strömstedt. Kommer de att ha fördel på grund av tidigare musikaliska meriter?

– Nej, det tror jag inte. Det har ju snarare visat sig att det är motsatsen som gäller. När det suttit just så kallade experter i tågagnarna, vare sig de hetat Guillou eller Greider, så blir ju fallet

desto plattare när det visat sig att de inte är allvetande inom sina ämnen. Publiken blir dessutom alltid mer imponerad av någon som kan, till exempel, musikfrågor utan att vara musiker.

Vem skulle du vilja se som musikalisk gästartist i programmet då?

– Vem som helst? Död eller levande? Ja, då skulle

det ha varit grymt att ha med Frank Zappa. Och Benny Goodman från den där tiden han hade en orkester med 63 pers. De kunde ha spelat ihop, det hade nog blivit extremt bra.

Hur viktigt är det med musik för dig, personligen?

– Extremt viktigt. Jag ägnar ju mig, vilket kanske alla faktiskt inte vet, väldigt mycket åt målning. Och då har jag alltid musik på, antingen lågt i bakgrunden, eller högt som fan. På en skala över viktiga saker i mitt liv är musik definitivt fem av fem. Värme, luft och musik ... det är väl allt man behöver.

Du har ju, bland annat, spelat Västkusttrubadur och allsångsledare – spelar du något instrument på riktigt?

– Nej. Jag har låtsats kunna spela gitarr någon gång, men i ärlighetens namn är jag grymt omusikalisk och urusel på att spela.

Av oklar anledning verkar det som om många av dina egna kompositioner alltid blir en aning ekivoka – hur kommer det sig?

– Ja du, det har väl blivit så att de grejer jag gjort som varit fulast är de som lyfts fram. 92 procent av min så kallade musikaliska produktion är ju inte snuskig, men så fort jag sjunger "task" så slängs det upp på Youtube av några smala killar med smalt skägg och blir synonymt med hela grejen.

Hur mycket pengar lägger du på musik en vanlig månad?

– Lite för mycket. Jag älskar att gå ut och handla gamla skivor med Klasse Möllberg bara för att han ser så go' ut på omslaget. Men jag köper en hel massa nya saker också.

MP3, vinyl, CD eller stenkakor?

– Jag har en gammal vinylspelare i ateljén, men det var länge sedan den användes. Ska jag vara ärlig så blir det mest MP3, men även mycket Spotify nu. Det finns inget härligare än att ge sig ut på en skön Spotifyresa, sitta ensam hemma med en flaska whisky och fyllna till medan man åker från Arvo Pärt via japansk jazz till Eddie Meduza.

Om du får föra fram några artister i rampljus och hylla lite, vad blir det då?

– Jag måste säga Håkan Hellström. Han är ju redan där, men jag tycker verkligen att han är så himla bra. Sedan finns det en mängd Göteborgsmusiker som jag gillar som fan. Hästpojken, Theo Jensen, Joel Alme ... sedan lyssnar jag faktiskt mycket på japansk jazz av artister vars namn inte går att uttala ... och ryska körer. Det är maffigt, det borde fler människor lyssna på.

Vem är världens sämsta musikartist?

– Det där är så svårt. Man vill ju inte sparka på folk som redan ligger ner. Och jag skulle nog säga att det handlar om uppsåt där, snarare än framförande. Vi vet ju alla, vi känner ju igen det som är riktigt usest och det blir ju lätt att man svarar något som känns cyniskt och ohjärtligt som Lady Gaga eller någon sådan skit. Men jag tycker nog att de sämsta artisterna är de som aldrig vågar. De som står tysta och inte vågar bjuda på sig själva.

Så, när Peter Apelgren tänder några ljus och lägger sig i badet vad hörs från stereon då?

– Du menar om jag vill vara lite sexig och "göra något själv"? Eh... ... jazz funkar väl alltid bra då. Japansk jazz.

Förhandsboka
Hans-Erik Dyvik Husby
och Keep Company på
www.bengans.se

Möt en helt ny sida
av TURBONEGROS
karismatiska sångare
när han tillsammans
med Jack Vreeswijk
tolkar Cornelis som
det kanske skulle
ha låtit om denne
debuterat idag.

RELEASE
6 december

HANS-ERIK DYVIK HUSBY I LJUSET AV CORNELIS

Keep Company

Nyårslöfte: Bättre sällskap!

Titiyo och Theodor Jensen
tillsammans på ett helt album
med eget material
– ”Keep Company” släpps i
mellandagarna (27 december).

TITIYO & THEODOR JENSEN
9 New Original Songs

BENGANS.SE

warnermusic.se

Drottninggatan 20 Stockholm
CD&BOK Barkarby outlet
Stigbergstorget 1 Göteborg
Östra Hamngatan 46-48 (Lagerhaus) Göteborg
www.bengans.se

WARNER MUSIC
SWEDEN

photo: alexander basile
WWW.CARHARTT-WIP.COM

carhartt®

© Carhartt Inc. U.S.A. ® carhartt and carhartt logo are registered trademarks of Carhartt Inc., Dearborn, MI 48121, U.S.A.